FLORIN CIOCEA

STUDIU SOCIOLOGIC DESPRE ANXIETĂȚILE LIMBRICILOR ÎMPĂIAȚI

Editura HELIS

I

Nu am vrut să fiu
Milionar
În dolari,
Dar destinul a făcut
Ca să fiu.
Mi-am luat vreo trei amante,
Cinci maşini costisitoare
Şi mă simt nefericit,...
Tot tânjesc la vremea-n care
Nu eram
Milionar
În dolari.
Credeți asta?
Vax albina!
Ştiu o mie de pârliți
La fel de nefericiți;
Aşa, baremi nu visez
Să ajung
Milionar
În dolari.

05.06.2008

II

De ce vă mirați că sunt sisi?
Am prieteni extratereştri
Şi trăiesc într-o lume bezmetică.
Fumez poezie la prânz
Şi mă trag de izmene cu Putin
La Kremlin sau aiurea,
Totul e posibil prin lentilele vodcii.

Dacă am fost îndrăgostit?
Oho! De vreo trei paraşute
Care-acum sunt băboaie,
Stafidite, urâte.
În rest, doar rutina;
Ne pupăm reciproc,
Uneori chiar frenetic,
Drept în cur!

06.06.2008

III

Fiindcă-am ciopârțit ca tâmpitu
Aerul cu securea
Uite, acum mă bântuie efectul de seră:
Până şi dragostea a devenit mai năprasnică,
Mai imprevizibilă,
Iar lumea...
Nebună, nebună, nebună!

Romanticii incurabili plonjază în gol
De pe turnul Eiffel,
Iar morții,
Morții noştri se prezintă la vot
Cu acte în regulă.

Iată, îmi spun, blegit de nostalgie,
Pe vremuri, parcă, timpul era mai lung
Şi planeta asta bezmetică
Se târa liniştită în jurul soarelui,
Al universului,
Al galaxiei noastre interioare.

06.06.2008

IV

Nişte lăbari cocoţaţi în politică
Ne învaţă, fraţilor, cum să-i votăm civilizat.
Ha, ha, râdem noi privindu-i bălăcindu-se în rahat;
Partidul îi fată pe bandă rulantă,
Nu îndoctrinaţi, ci doar lacomi, perfizi;
Împart ţara după cum îi doare stomacul
Niciodată sătul,
Niciodată sătul!

Că nu ştim să alegem?
Aşa-i!
Îmbătaţi de minciuni
Îi votăm tot pe ei...
Nişte lăbari care fac
Lăbăreala politică.

07.06.2008

V

Am o iubită
Niţel cam lălâie,
Frumoasă nu e,
Dar proastă de ... pute.

Ce să-i faci? Ador proastele...
Sunt fermecătoare:
Le povesteşti cum ai luptat tu
În războiul de independenţă
Din „77",
Ce erou ai fost
Şi ele cad late de admiraţie.
Ce dacă-i lălâie ...
Cum merge clătinându-se
Ai impresia că se sprijină de cer.

Ce iubită am...
Fermecătoare în această combinaţie
De prostie şi inocenţă.

07.06.2008

VI

Eu cred că nu există scriitori,
Ci doar persoane
Posedate de nişte spirite
Născute cândva la începuturi.

Eu, de pildă, am fost posedat
De un spirit-poet,
Apoi de unul prozator,
Iar acum îmi bate la uşă unul filozof,
Dar încă negociez.
Aşa că, fraţilor,
Înainte de a pune cărămida la piept
Încercaţi să înţelegeţi
De cine sunteţi locuiţi.

07.06.2008

VII

Ieri am văzut doi poponari crăcănaţi într-un gang...
Şi ce dacă!
Puteau să fie doi elefanţi crăcănaţi într-un gang,
Sau doi iepuri,
Sau două girafe.
Grav era dacă vedeam două bombe atomice
Amorsate într-un gang,
Ori pe mine însumi
Holbându-mă la mine însumi;
Aşa că mişcaţi-vă existenţa
Pe alt canal de televiziune
Care să vă toarne în tărtăcuţă
Tone întregi de rahat
Şi apoi să ţipaţi scandalizaţi la culme:
„Împuşcaţi dracului elefanţii ăia
Crăcănaţi în gang!”

07.06.2008

VIII

Iată,-s european!
Nu de soi, ci soios,
Cârcaş pe plantațiile şi şantierele Europei;
Îmi spun țigan
Şi poate au dreptate
Dacă aceştia au fost
Gazeta noastră de perete atâția ani.
Ce să le facem?
Nici Hitler n-a reuşit
Să-i transforme în săpun,
Nici Ceauşescu în propagandişti integri.
Poate să le creăm
Un stat al lor,
În care şmangleala va fi legea esențială,
Dar n-ar rezista...
Până atunci rămân europenii noştri,
Ca şi ceilalți
Nu de soi,
Ci soioşi!

08.06.2008

IX

Bin Laden cosea pe un mare bulevard din America.
Un pic cam explozivă coasa,
Dar, mă rog...
- Bin Ladene, l-am întrebat curios, Ce dracu faci aici?
- Aşa e protocolul C.I.A , mi-a răspuns. Cum le scade
Popularitatea în sondaje
Mă scot pe mine la cosit
În pustiul ăsta de asfalt şi oțel.
Dar să ştii că numai cămila este a mea.
Coasa e a lor!
- Aha, îngăimai, privindu-l compătimitor
Pe acest bărbat îngălbenit
De atăta stat la cutie în naftalină.

Am mai vrut să-l întreb ceva,
Dar o pipiță
Cu ditamai puşcociu la gât
Mi-a spus să plimb ursu.

Până a dispărut după colț
Bărbatul înconvoiat pe coasa sa explozivă
Un gând mi-a fulgerat prin minte:
Oare câți Bini Ladeni inventează
În fiecare clipă
Protocoalele serviciilor de securitate?

08.06.2008

X

Cine mai citeşte azi poezie?
Poate vreo muiere nearanjată de-un an,
Ori părăsită curând de amant,
Sau adolescenții ale căror coşuri pe față
Denotă predispoziția spre lirism,
Ori poate în azilurile searbede
Pensionarii profesori părăsiți şi uitați.

Autorii versurilor nu-şi citesc decât
Propriile secreții poetice
Şi rareori
O strofă sau două din alții.
Nici poezia nu mai este ce-a fost;
Câteodată sună bine
Dar nu spune nimic,
Iar alteori trebuie să fii licențiat în filozofie
Ca s-o înțelegi.
Unde-i lirismul?
Fiorul care aprinde celulele
În esența ta?
Nici o grijă prieteni...
Din bălegarul cotidian
Adevărata poezie va exploda!

08.06.2008

XI

Astăzi e duminică şi vreau să beau,
Să mă îmbăt ca porcu în catedrală;
Asta nu mă face mai tânăr,
Nici mai frumos,
Dar uit că exist şi parcă-s mai tare.

Aş trage pe nări nisca-i drog,
Un câine grăsuț l-aş toca de friptură,
Sau poate-aş beli o cămilă
Şi petrece cu amicii,
În zvon de țimbale
Şi trei paraşute dansând din buric.

Nu-s tâmpit! Vreau să beau,
Doar atât,
Să mă îmbăt ca porcu în catedrală
Şi să uit de urât.

08.06.2008

XII

O gagică făcea dragoste în maşină.
Era noapte.
Cracii ei, ca nişte şerpi de oţel
Străluceau în lumina blândă a lunii.

Şi ce-i cu asta ,veţi spune,
Era ceva dacă şi-o trăgea
Într-o farfurie zburătoare!

Masculul păros,
Transpirând între buci,
Se topea încet, încet,
Ca o cremă de proastă calitate
Pe coapsele încinse ale femeii.

- Aşa-i trebuie, replicaţi răutăcioşi,
Dacă se lasă folosit în acest mod!

Dar nu este de vină masculul
Şi nici gagica,
Ci doar luna asta păcătoasă,
Arzând ca mercurul
Pe cracii ei albi, fremătători.

09.06.2008

XIII

Astăzi am vrut să fiu rege
Dar la farmacie nu mai aveau pastile de rege,
Aşa că am cumpărat
Una de preşedinte.

Doamne! A înnebunit lumea!
Toţi vor să fie regi,
Preşedinţi de stat,
De sindicat,
De corporaţii,
Iar pastilele de muncitori,
Croitorese,
Măcelari şi agricultori
Îşi pierd termenul de valabilitate în rafturi.

Avem nevoie de o reformă.
Adică să te oblige să cumperi,
La o pastilă de rege,
Două de pălmaş
Şi atunci s-ar rezolva
Crizele de personalitate:
Poţi fi şef azi,
Iar mâine şi poimâine
Erou în câmpul muncii.

10.06.2008

XIV

Măi!!! Azi este ziua mea!
Nici nu ştiam că sunt aşa bătrân:
15 ani dacă citeşti invers,
Sau 51 dacă eşti cât de cât normal,
Adică citeşti normal.

Nu am griji esențiale,
Doar ele mă copleşesc pe mine
Şi le ignor!
Îmi bat darabana în creier,
Poate, poate m-or îngenunchea,
Dar în zadar.
(Se vede că mi-au prins bine
Pastilele de nesimțire
Luate pe sub mână de la Parlament)
În rest, ca oricare:
Citesc ziarul,
Îmi gust porția zilnică de îndobitocire
De la televizor,
Visez, bineînțeles,
Color şi exotic,
Vise care ar scandaliza cetățeanul model,
Aplaudatul ghidat cu fire subtile
De un păpuşar invizibil.

11.06.2008

XV

Cică preşedintele Americii se plimbă cu bicicleta.
Al nostru, ca să fie mai al dracu,
Se plimbă călare pe lună!
Ăsta-i privilegiul preşedintelui:
Să călăreşti oriunde
Şi pe oricine.

Mi-am luat carnetul de fraier
Şi m-am dus să votez.
Ăsta-i privilegiul meu:
Dintre mai mulți răi
Să-l aleg pe cel care mă minte mai frumos.
Dar sunt fericit!
Aerul pe care-l respir,
Greu şi vâscos
Îmi umple plămânii cu o perpetuă
Sărbătoare electorală.

12.06.2008

XVI

Uite, azi nu am inspirație.
Pixul meu, inert, parcă scrie
Cu zeamă de plumb
Şi probabil
Locatarul-poet doarme ca nesimțitu,
În timp ce eu, gazda,
Sunt obosit,
Obosit.

Atmosfera e sumbră,
E grea...
Nici natura, se pare,
Nu are prea multă inspirație.
Stau în cap
Şi fac yoga pe un vârf de cutit,
Dar degeaba!
Nu pot penetra imensul Nimic.

14.06.2008

XVII

Unii sunt adulatori de profesie.
Ce să le faci dacă le place
Să adoarmă cu posteriorul altuia în brațe?
De-atâta lins la cururi
Le atârnă limba cinci metri pe pământ...
O... Feriți-vă!
Să nu călcați pe limbă;
E fleaşcă, veninoasă, cu pliuri ascuțite;
Ca şarpele te prinde de gât şi te sufocă
Dacă te-apropii de curul favorit.

Un mag din Indii, citind o astrogramă,
Ne spune cu un zâmbet misterios, cu tâlc:
- Domnilor, aceştia, în altă existență
Au fost desigur muşte... de căcat!

14.06.2008

XVIII

Se zvoneşte că s-ar da nişte subvenţii pentru prostie...
Aha!
În progresie geometrică,
După un etalon
Conceput la Institutul de Prostie Generală,
Sau Generalizată?
Aş vrea şi eu să-mi depun dosarul
Dar e aşa o coadă...
Că trebuie să fii prost bâtă ca să aştepţi.
Plec acasă şi o să revin mâine,
Sau poimâine,
Sau peste cincizeci de ani,
Ce importanţă are?!
Cică sunt bani pentru toţi!

14.06.2008

XIX

Realitatea este o himeră
Care ne ancorează mintea
Într-un cub cu mai multe dimensiuni.
Nimic nu e sigur, dar toţi bănuim
Că de aici nu se iese decât
Călărind traiectoria glonţului,
Ori sărutând trambulina vidului
Cu ştreangul de gât.

Uite, aşa, crăcănaţi
Între filozofie şi poezie
Ne justificăm existenţa
De parcă am fi buricul universului
Şi fără noi dricul cosmic
S-ar duce dracului!

14.06.2008

XX

Frate-meu, măi călărețule!
Hai să facem grevă pentru ceva:
Eu, ca muierile să fie
Ori blonde, ori chele,
Iar tu, să ai şaua de peruzea.

Ți s-a acrit, poate
De oraş sau nevastă,
Hai să facem grevă pentru holtei,
Să râdem de ce mişcă,
Să bem ca turbații,
Viața s-o torni în pahar şi s-o bei!

Prostii,
Diaree poetică,
Fâsâie curajul ca un balon dezumflat.
Totuşi, undeva, prin cotloanele visului,
Frate-meu, văd
Şaua ta de peruzea!

15.06.2008

Sunt sărac

Sunt sărac, dar mă distrez bine.
De-atâta sărăcie mi-au crescut coarne pe cap
Şi de aceea mă teleportez
În toate capitalele europene
Când vor muşchii mei.

Mănânc ca porcu
Şi beau de sting
Când am bani.
Dacă n-am,
Privesc la bogații care se ghiftuiesc rafinat.

Fiindcă-mi place haleala
Expirată sau radioactivă,
Cred că mi-au plantat un reactor în stomac.
Să nu vă temeți dacă vedeți un spectru
Radiind sub poduri...
Sunt eu, sărăntocul, căutându-mi hogeac.

Îmi place viața,
Ah, ce îmi place!
Fiindcă n-am bani,
Nici griji nu am....
Frate cu vântul
Sunt limbricul,
Pe cerul Europei veşnic aeropurtat.

16.06.2008

Stau blegit

Stau blegit şi-astept să cadă
O rachetă undeva,
Sau vre-un bolovan din ceruri,
Negru ca o acadea.

Prostovan,
Nebun cu acte,
Prooroc de trei parale,
Proorocesc sfârşitul zilei
Rumegată-ncet de noapte.

Obosit s-adulmec oase tămâiate de prin ţărîni
Îmi iau diploma de fraier
Şi mă-ndrept către Paris,
Unde totul este-un vis
Şi nici bombe-aici nu cad
Că-i ... Paris!

17.06.2008

Ascultam o poetesă

Ascultam o poetesă pisicindu-se la televizor
Ca şi cum lumea
Ar fi început şi s-ar fi sfârşit în poeziile ei.
Altfel, mi-am spus,
Refulata ar fi scris rapoarte pentru vreun director
Dacă cineva o crăcăna în fiecare zi.
Aşa, scrie versuri
Închipuindu-şi un Făt-Frumos aşteptând-o
Într-o fundătură a timpului,
Viril şi pervers...
Cu cât se stafideşte mai mult,
Cu atât lirismul erupe mai virulent
Din poemele deprimante,
Complexate,
Ca întreaga ei călătorie
Prin acest segment temporal.

17.06.2008

Coseam iarba

Coseam iarba pe câmp, când brusc
M-a iluminat un gând;
Iată,
Aşa se cosesc oamenii
Şi pădurile,
Şi aerul pe care nu-l mai putem respira,
Aşa se cosesc idealurile
Şi impetuozitatea tinereţii,
Aşa se cosesc iubirile.

Cugetam, încins de soarele amiezii,
Obsedat de ideea tâmpită,
Năucitoare,
Că suntem în acelaşi timp
Şi iarbă
Şi coasă
Şi cosaşi!

24.06.2008

Circăreală

Aşa-zişi lideri autoproclamaţi
Se circăresc zilnic la televiziune...
Le fâsâie mintea nişte idei
De te apucă groaza.
Grav este că sunt destui maimuţoi
Care aplaudă din tribune
(Cloşti afurisite clocind elucubraţiile
Veninoase şi mirositoare ale liderilor).

Pentru ei, lecţiile istoriei nu înseamnă nimic,
Aruncă pe tăpşanul hazardului
Comunităţi şi popoare
Numai ca orgoliile lor să triumfe câteva clipe...
Şi asta, fraţilor,
Chiar în democraţie,
Care uneori creează monştri
Fără să-şi dea seama.

24.06.2008

De atâta căldură

De atâta căldură până şi asfaltul
Pute a şobolan descompus,
Iar oamenii, înotând dezarticulat,
Ca nişte linii,
Prin acest univers încins,
Încearcă să-şi uite visele
Impregnate de sudoare şi plictis.

Păcătoşilor! Obişnuiţi-vă cu veşnicia!
Striga o voce anonimă în parc.
Care veşnicie?
Şi a cui? mă întreb.
La magazinul din colţ
Veşnicia se vinde la pahar,
Iar la supermarket,
Dacă te ţin curelele,
Poţi să cumperi cu tona...

Căldura doar,
Este singurul etalon
Al nimicniciei oamenilor
În faţa lui Dumnezeu!

24.06.2008

De la magazinul din colț

De la magazinul din colţ,
Muncitoresc,
Mi-am cumpărat un sec de marxism,
Iar de la cel de fiţe, de vis a vis,
Câte o traistă de naţionalism,
Naţionalism – socialism, dreptism,
Drepto-stângism, bla-bla-zism, etc...
Deci, n-o să mor de foame,
Pot să latru în toate nuanţele politice.

„Măi sărăntocilor,
Măi coate goale,
Vreţi haleală? Hai, aplaudaţi!
Să văd bube în palme
Şi-o să v-arunce mandea
Ceva de îngurgitat.”

Iertaţi-mi sloganul, dar vă asigur
Că merge în orice împrejurare,
E ca o praştie care te propulsează
Chiar şi în Parlamentul European ...
De când mestec politică
Mi s-au albit şi dintii.

Priviți!
Parcă-s eroul ăla din filme
Ce-l călăreşte pe Superman.
În rest ... totul bine ....
Vă salut cu un deget
Şi vă pup pe frunte Iliescian!
25.06.2008

Un critic scria

Un critic scria într-o foaie
Că n-aş fi fost poet,
Că scriu într-o limbă
Înțeleasă doar de prostime,
Nerodată pe buca
Vreunui scriptolog renumit.

Ei, şi! Puțin îmi pasă
Ce crede numitul Critiproctolog;
Făcătura lui pretențioasă pute ca o latrină
Nespălată de-o lună pe bot.

Nu scriu, eu simt poezia
Curgând năvalnic prin pulpele vreunei fătuci...
Şi-atunci nu-s poet,
Sunt ghitara ce-adună
Dorințele voastre cele mai fierbinți!

25.06.2008

Unii au cai

Unii au cai şi maşini,
Eu mi-am luat o maimuță de curse;
Cu şa de argint călăresc
Prin centrul oraşului...
Şi sunt fericit.

Unii pleacă în vacanță la stațiune,
Mie îmi place să scuip într-un vulcan afumat.
Sunt bătrân, dar am inima tânără
Şi muncesc ca un aristocrat.

N-am bani şi averi,
Dar cu gândul
Înalț zmeie de alabastru spre stele.
Dacă vă e dor de mine cândva,
Mă gasiți călărindu-mi maimuța
La Polul Nord.
Sau la Polul-Sud!

26.06.2008

O muscă bâzâie

O muscă bâzâie bezmetică la geam...
Mă enervează.
Iau pliciul, şi hârşt!
Trântesc o bombă atomică în Irak.
Tot bâzâie, dar, mult mai calm.
Trimit vreo două bombe în Iran...

Mama lor de muşte!
Câteodată sunt un motiv suficient
Să-ți bălăceşti picioarele în istorie.

30.06.2008

Un narcoman

Un narcoman întocmise
O hartă a disperării,
Dar nu ca s-o evite,
Ci să se bălăcească la sigur în ea.

O putoare de pe autostradă,
Viermănoasă ca un măr putred,
Contamină cu bunăştiinţă
Sute de camionagii,
Nu din înverşunare,
Ci având credinţa
Că le salvează sufletul.

Ce să le faci?...
Fiecare cu tâmpenia lui!
Bunăoară, unii duşi cu pluta,
Din cartierul meu,
Aşteaptă sfârşitul lumii
Mâine, la ora 12.00 fix.
Totuşi, îmbibaţi de alcooluri,
Pentru unii
Eternitatea va debuta mai târziu.

01.07.2008

Sunt aşa de plictisit

Sunt aşa de plictisit câteodată
Că mi-e scârbă de mine însumi.
Mi-aş trage un şut în fund dacă-aş putea.
Sau aş lăsa vreo patru gagici
Să mă flageleze
Mărunt,
Mărunt.

Numai plictisiţi în lumea asta!
Sucombaţi ambulanţi purtându-şi oasele
Prin segmentul lor temporal
Şi care prin contagiune
Îmbolnăvesc aerul planetei
Şi ferecă Psihosfera
Într-o carapace grea de oţel.

01.07.2008

Poemele mele

Poemele mele n-au titlu.
(Astea de aici sunt puse de editor,
Că nu-nțelegea)
Aiurea!
Mulți oameni nici măcar nume nu au
Și ca să se recunoască
Umblă pe cap cu un șarpe pictat.

Poemele mele de dragoste sau furie
N-au titlu,
Asemeni anonimilor
Purtându-și dramele la vedere
Sunt simple ca o dimineață de vară
Coborând exploziv în inimile voastre.

02.07.2008

De-atâta disperare

De atâta disperare îmi vine
Să pup o viperă în bot.
Cică e boala secolului
Și în blocurile turn
Se nasc sinucigașii perfecți.

Peste tot disperații clădesc
Averi și imperii,
Iar alții târându-și sărăcia de funie
Se cocoșează sub povara propriei disperări.
Chiar și în dragoste sună clopotul dezamăgirilor viitoare.

Pesimistule! Dezamăgitule! ve-ți spune,
Pentru tine viața e un tomberon de rahat!
Așa-i!
Dar din suma dezamăgirilor
Se naște dorința unui nou început.

10.07.2008

Îmi păşteam oile

Îmi păşteam oile pe un câmp de scorţişoară.
Era iarnă,
O zăpadă albastră colora profund orizontul,
Iar schiorii creau pârtii
Pe cărările întortocheate ale timpului nostru...
Cu toate acestea,
Mulţi rătăciţi din secolul trecut
Rătăciţi rămâneau şi în secolul douăzeci şi unu.
Rătăciţi
Sau rătăcitori,
La marginea câmpului înmiresmat de scorţişoară
Pe care eu îmi păşteam oile.

10.07.2008

Să faci baie

Să faci baie în Marea Sol,
De pe Planeta Solitarilor,
E ca şi cum te-ai bălăci în cristelniţa patriarhului,
Înfrigurat şi gol.

Să te faci bine în Marea Neagră,
De pe planeta Pământ,
E ca şi cum te-ar arunca cineva
În latrina unui internat de băieţi.
Diferenţa e de senzaţie,
Care poate deveni obişnuinţă
Dacă trăieşti numai pe una
Din aceste planete
Şi, mai ales,
Lângă latrina politică
Implantată în aerul celei de-a doua.

11.07.2008

Cineva

Cineva i-a şmanglit tichia Papei de la Roma
(Bănuiți, deci, cine!)
Dar lumea a rămas aceeaşi,
Nimic nu s-a prăbuşit!
Cică păgubitul Papă
Ar fi blestemat tot neamul
Să devină cinstiți,
Cinstiți...
Şi, culmea!
Au dispărut cerşetorii colorați
De pe străzile Europei.
Minune?
Se zice că hoțul,
Târându-se ca şerpii pe asfaltul încins,
Înapoie tichia
Şi, ros de pocăință, se călugări.
Aiurea!
Înseamnă că Papa a fost fraierit,
Fiindcă, blagoslovind hoțul,
A iertat neamul de cerşetori colorați
Care bănuiți unde a năvălit!

11.07.2008

Uneori, istoria

Uneori, istoria se face după ureche
Sau cum se scoală muşchiul
Vreunui ministru boşorogit.
Că mai mor câteva sute de fraieri...
Ăsta-i privilegiul lor,
Privilegiul turmei îndreptate spre flacără
Şi care oricum ar fi murit.

În palate, se spune, cântă o muzică
Parşivă, hipnotică, rea.
Pe locatari îi prinde
În vârtejuri ciudate
Care le urcă omnipotența la cap...
Şi atunci se naşte istoria nebunilor periculoşi,
Istoria lor!

În lumea asta putem fi
Ori manipulatori,
Ori manipulați
Şi toți, fără excepție,
Pasageri temporali pe un segment de autostradă
Care nu are sfârşit.

14.07.2008

Făceam țuică

Făceam țuică şi universul
Se distila încet, încet,
Muşte bete sorbind din această supă
incendiară
Ardeau aproape instantaneu,
Apoi se năşteau din cenuşă,
Ca un supliciu etern
Pentru oameni şi zei.

Aha, mi-am zis,
Lege şi reguli
Scoate cazanul meu pe nări,
Când te apropii
Îți sapă în creier
Puşcării şi Siberii,
Sau câte-o iubire
Care-ți inundă privirea la dor.

16.07.2008

Se spune că

Se spune că omul are mai multe dimensiuni...
Cred asta!
Bunăoară, un prieten are o dimensiune ciclopică,
Altul algoreică,
Unul meditativ – melancolică,
Iar un altul exacerbat erotică,
Dar toți oamenii, fără excepție,
Au o dimensiune porcească
Ce îi face să se bălăcească deseori în lături.
Totuşi,
O fărâmă din marele concert demiurgic
Zace în noi,
Biciuindu-ne conştiința greu încercată
În meandrele giganticului bordel psihotic
În care trăim,
Chiar fericiți uneori.

22.07.2008

Sunt zile

Sunt zile nenorocite când
Până şi dragostea poate deveni un calvar.
E ca şi cum te-ar înțepa
Insectele disperării,
Ale epuizării,
Insectele nonvieții,
Flămânde şi sâcâitoare...
Îți vine să te arunci în burta vidului
Sau, mângâind coapsele vinete ale spânzurătorii,
Să treci dincolo,
Unde, poate, vre-un animal flămând
Se îngraşă cu sufletele
Celor evadați prea devreme
Din cuşca în care s-au născut.

24.07.2008

Nu vedeam bine

Fiindcă nu vedeam bine lumea asta,
Mi-am cumpărat ochelari de cal
Ca să privesc nestingherit în cealaltă.
Uite aşa am devenit filozof,
Adică un tip
Care mai mult gândeşte
Decât îşi trăieşte viața.

Acum ordonez lucrurile
După cum bate vântul,
Simplu şi eficient,
Devenind pe zi ce trece
Un fel de gâlmă a istoriei
Care ori dă junghiuri,
Ori injectează veninul plăcerii demolatoare.

26.07.2008

Unui filozof îi crescuse

Unui filozof îi crescuse
Un neg între buci.
Tot a încercat să-l introducă
În alambicul conceptelor,
Dar s-a lăsat păgubaş
Fiindcă nu s-a încadrat în niciunul,
Iar durerea
Îl cocoşa la picioarele nimicului concret.
- Măi, să fie, îşi spuse,
Trebuie să merg la chirurg!

De aici, prieteni, tragem concluzia logică:
Numai un neg între buci
Te transformă în filozof,
În înțelept.

27.07.2008

Mamă, ce golan sunt!

Mamă, ce golan sunt!
Fac rachiu ziua, iar noaptea
Mestec puştoaice până la micul dejun...
Mamă, ce golan sunt!

Vânturam Europa prin sită,
Dar acum, spun unii,
Anii mi-au inmuiat ciolanele...
Pe dracu! Mă ştiu:
Tot golan am rămas,
Parcă unul mai viu!

Nu plătesc dări la stat,
N-am salariu,
Nici pensie n-am,
Dar sunt liber ca vântul
Şi nici nu îmi pasă
C-o să crăp ca un câine
Vagabond pe maidan.

Mamă, ce golan sunt!
Fac rachiu ziua, iar noaptea
Mestec puştoaice până la micul dejun...
Vreți şi voi? ...
Nu se poate!
Unul singur este chiar de ajuns!

06.08.2008

Dacă aş avea

Dacă-aş avea o rachetă,
Ce-aş mai zbura către stele!
Alo! Alo! Locuitori ai stelelor,
Iată, am sosit!
Să bem un pahar de rachiu şi apoi,
Ţopăind prin alte galaxii,
Vă trimit ilustrate şi fotografii.

Ah, dacă-aş avea o rachetă!
Departe, tot mai departe,
Voi visa la o casă
Care mă va găsi cândva,
Poate în alt timp,
Sau în altă existenţă,
Undeva departe, departe....

06.08.2008

Nu am averi

Nu am averi moştenite,
Nici la loterie n-am câştigat.
Sunt fraierul obişnuit,
În viaţă mereu faultat.
N-am copii şi iubită,
Nici măcar câinii nu mă mai iubesc,
Parcă-s o frunză secerată de toamnă,
Purtată aiurea de vânt.

Mi-au furat numele
Şi undeva pe o listă
Mă regăsesc erou alegător.
La patru ani o dată,
Extras din naftalină,
Mi se albeşte curul de-atâtea sărutări.

Iată, îmi zic, ce sculă sunt,
Ce grangur,
Erou naţional şi salvator de neam!
Că hibernez apoi vreo patru ani?
Ce dacă!
Astăzi sunt zeu
Şi nu mă deranjează
Izul înţepător de naftalină.

17.08.2008

Mare lucru

Mare lucru, gravitația asta!
Fără ea, cică, ne-am fi târât
Printr-o lume fâsâit-comatoasă.
Și fără coloana vertebrală
Am fi fost un fel de corişti,
Mâncători de rahat,
În vre-un partid la modă pe bulevard.

Mare lucru, gravitația asta!
Umbli pe stradă şi agiți gravitonii
Care,cine știe unde şi când
Umflă burțile muierilor
Și guşile afaceriştilor de succes.

Mai sunt totuşi destui prăpădiți
Care nici măcar nu fac umbră pământului,
Aşa uitați şi aruncați
În mâzga colcăitoare
Din mlaştinile sociale;
Ei ne amintesc permanent
Nouă, anonimilor obişnuiți,
Ce importantă e gravitația
Într-o lume croită pe măsura celor
Care posedă coloană vertebrală.

19.08.2008

Un amic şi-a făcut partid

Un amic şi-a făcut partid politic
Şi deja se vede prim-ministru...
Sfântă inocență!
Uneori, bărbații se lasă îmbătați
Cu astfel de manele psihotice.

Poporul vrea sânge
Şi dans din buric,
Nu planuri mărețe de comercializare
A merelor pădurețe!
Oricum, funcția este cumpărată în avans
Şi se spune şoptit
Că deja alambicul politic
Țese nişte măsuri
Care-ar tripla averea unor miliardari.

Ar trebui, prietene, să-ți cumperi submarin
Şi apoi să plonjezi în rahatul electoral,
Măcar vei ajunge la țărm
Cu demnitatea neimpregnată
De sforăriile clocite-n hazna.

Cât despre noi, ăştia neînmatriculați,
Am fost şi rămânem pioni sacrificabili,
Zei pentru o zi
Şi amorfi o lungă perioadă.

31.08.2008

Ce proşti

Ce proşti suntem noi, bărbaţii!
Ţesem mii de vise în tinereţe
Pentru ca, mai apoi,
Un destin implacabil
Să ne însoare cu dracu.
Uite-aşa se nasc copii tâmpiţi,
Iar cârciumarii îşi îngroaşă lista
De beţivi consumatori.
Ar trebui o lege fundamentală
Care să trimită toate acriturile
În fundul iadului,
Unde, se spune,
Sărsăila construieşte cea mai grandioasă
Casă a Poporului.
Ha, ha ... ce deliciu
Să vezi poza nevestei
În loc de cinste la gazeta de perete!

Visăm, nu?!
Cocoşaţi în mizeria socială
Şi cea casnică,
Ne târâm ca nişte limbrici împăiaţi
Pe un drum fără întoarcere!

31.08.2008

Ce porcărie

Ce porcărie!
Mi-a intrat o panteră în creier
Şi acum mi-e foame de sânge,
De carnagiu,
De explozii şi terorism.

Nişte tâmpiţi joacă pocker cu clima.
Unii câştigă trei uragane,
Sau zece tornade,
Alţii câteva cutremure
Şi alunecări de teren...
Ca într-un circ hilar
Ne ronţăim aerul
Şi oceanele
Şi norii,
Defecând apoi într-o hazna,
În care deja ne bălăcim până la gât,
Fericiţi şi inconştienţi.

06.09.2008

Parcă suntem

Parcă suntem blestemați!
Repetăm aceleaşi greşeli
La infinit
Şi la infinit,
Ca şi cum lecțiile pe care ni le oferă
Viața şi istoria
Ar fi apă de ploaie.

Mai ştii?
Poate ăsta-i destinul nostru ...
Altfel, devenind prea înțelepți,
Am sfârşi mucegăind în plictis,
Ca nişte roboți previzibili;
Aşa, cu toporul înfipt în creştet
Şi chiloții în vine,
Ne îndreptăm către un viitor frumos iluminat.
De soare sau explozii?
Nu ştim!
Prin ceață densă doar ni-l imaginăm.

09.09.2008

Câteodată

Câteodată n-ați vrea să fiți câini?
Să vă pişați pe reguli şi principii
Şi să urlați la lună prelung şi îndârjit?!

Să lânceziți un an pe o insulă,
Uitați de neveste, bărbați sau copii,
Să călăriți un viscol la poli şi apoi
Briza oceanului să vă poarte spre casă
Mai tineri decât ieri
Şi mai fericiți?

Desigur că nu...
Ne leagă de glie
Averi, şi protocoale, şi legi găunoase,
Aşa că devenim sclavi
A doua zi după naştere;
Fiecare obiect,
Fiecare casă, maşină, bijuterie
Sunt tot atâtea frânghii
Pentru aripile care ne-au mai rămas!

09.09.2008

Am văzut aseară un film

Am văzut aseară un film aşa lacrimogen
Încât trei sferturi din spectatori se fleşcăiseră de plâns.
La sfârşit, eroul, un pampi-căcăcios,
Îşi punea ştreangul de gât
Fiindcă iubita prefera să ia muie în parc
De la unul cu bani.

Uite aşa se întâmplă şi în viaţă,
Mi-am spus,
Puţini trăiesc dragostea adevărată...
Restul sunt doar spectatori,
Pătimaşi şi lacrimogeni.

19.09.2008

De la o anumită vârstă

De la o anumita vârstă
Timpul îşi petrece consistenţa,
Zilele sunt mai scurte
Iar anii zboară ca dintr-o mitralieră,
Rapid şi nemiloşi.
Ideea este să nu intri în panică:
Timpul ne roade carnea,
Dar unora le desăvârşeşte spiritul
Făcându-l să vibreze la unison
Cu pământul şi stelele.
Dacă alţii pierd cursa
Este pentru că nu şi-au pervertit sufletul,
Devenind cu trecerea anilor
Şacali, rechini sau năpârci...
Nici o cremă din lume
Nu le schimbă destinul
Care-i îndepărtează
De armonia perfectă a lui Dumnezeu.

20.09.2008

Un băboi

Un băboi gonea cu motocicleta
De parcă se închideau porțile raiului,
Iar ea urma să prindă ultima cursă.
Dar, la prima curbă
O aştepta dracul cu fanfara...
Şi a luat-o!

Uite aşa se încheie carierele;
Alergi ca nebuna după bani
Şi poziție socială,
Iar când le ai,
Constați că nu a meritat efortul.
Numai dracul iese câştigat din afacerea asta,
Deoarece îşi lungeşte lista dezamăgiților,
Iar de aici până la cea eternă a rezidenților
Nu mai este decât un pas.

Mai trece o vară,
Toamna iarăşi decolorează verdele,
Iar noi aşteptăm o fericire
La fel de iluzorie ca o beție
Din care îți revii mahmur şi dezorientat.

24.09.2008

Am băut ca un nebun

Am băut ca un nebun azi noapte,
Iar în dimineața asta universul
Parcă s-a prăbuşit în creierul meu,
Dens şi vâscos.
Aş dormi sub un pom, dar îmi e teamă
Să nu mă scufund în pământ
Şi rădăcinile să mă prindă
Într-o îmbrățişare prea intimă.
Aşa că îmi trag doi pumni în cap
Ca să aranjez percepția obiectivă...
Şi, la muncă, nene ...
Istoria se face cu sudoare
Nu cu tâmpenii lirice!

02.10.2008

Astăzi e sâmbătă

Astăzi e sâmbătă şi am fost numit
Paznicul iubirilor interzise,
Adică individul ăla care ține de șase
Când alții fac prostioare,
Un fel de codoş omniprezent şi discret
Fără de care lumea ar fi mai sumbră
Şi mai tristă.

Sarcina mea e grea, dar plăcută
Şi mă distrez ...
Iată, de pildă, azi
Trebuie să pun coarne pe fruntea
Curvelor din politică,
Micuțe, de țap, pentru cei de rând
Şi ditamai pomul de cerb lopătar
Pentru grangurii de la vârf.

În rest, doar adultere fără importanță
Şi mici nebunii erotice.
Sau câteva meschinării
Care deja au inceput să mă plictisească.

Dar vă ştiu gândurile, iepuraşilor
Şi până la sfârşitul zilei sigur vă prind
Galopând spre extaz
Cu sufletul la vedere
Şi chiloții în vine!

04.10.2008

Toamna

Toamna este anotimpul beţiilor,
Al sincerității,
Când legile universului
Devin reguli facultative,
Iar bărbații vomită filozofie
Şi feromoni
La fiecare incursiune
Pe tărâmul virgin şi fantastic
Al vinului rubiniu.

18.10.2008

Mă numesc Unu

Mă numesc Unu,
Dinaintea lui Doi.
Am aripi la picioare
Şi îl iubesc doar pe Trei.
Zile fripte îmi face labagiul de Patru,
Care-i şef peste cifre
De luni până joi...
Noroc că de joi, ca briza de vară,
Apare la slujbă titanicul Cinci
Şi lumea porneşte din nou să se-nvârtă
Spre soarele plin şi fierbinte-al lui Şase.
Ce timpuri trăim!
În imperiul lui Şapte
Se naşte perpetuu, prooroc şi sihastru,
Charismaticul, fantasticul Opt,
Apoi,
Ca securea căzând pe grumaze,
Se iscă de-aiurea mânia lui Nouă,
Pizmaş că doar Zece
Pe toţi îi intrece.
Dar zeu şi arbitru ghiciţi cine este?
Cine urzeşte implacabila hartă
A nefiinţei înlăuntrul fiinţei? ...
Desigur, modestul, impredictibilul ZERO.

19.10.2008

Sunt aşa deprimat

Sunt aşa deprimat încât de sub piele
Îmi curg râuri de poezie.
S-a făcut o coadă uriaşă
De precupeţe şi căruţaşi
Care aşteaptă răbdători să guste
Din izvoarele lirice.
Ce scule suntem noi, deprimaţii!
Trăim într-o lume din care
Aproape am fost expulzaţi
Şi visăm una care s-ar prăbuşi
Dacă cineva ar avea curajul s-o locuiască.
În rest, ne jucăm la perfecţie rolul
De invitaţi la festivaluri
Şi cenacluri halucinante,
Personaje mai mult
Sau mai puţin uitate
În spectacolul fără eroi
De pe scenele literare!

24.10.2008

Am aşa o ceaţă

Am aşa o ceaţă în sentimente
Că aş pupa un crocodil în bot,
Sau un şarpe uriaş anaconda,
Sau pur şi simplu
M-aş transfera pe lună
Ca să-mi clarific trăirile
În lumina profundă a vidului.

Altminteri, totul este normal:
Caii înaripaţi poartă trăsurile
Pe deasupra oraşului,
Cetaţenii oneşti bat trotuarele
În mâini, ca nişte circari veritabili,
Iar la bibliotecă sosesc la program
Vrăjitoarele călare pe măturoaiele lor...

Vine iarna şi eu
Am aşa o ceaţă în sentimente
Că aş întoarce lumea pe dos,
Adică cetăţenii oneşti,
Cu picioarele pe pământ,
Iar vrăjitoarele deghizate în bibliotecă
Să coboare din autobuz ca toţi amărâţii
La ora şapte treizeci fix.

11.11.2008

Sunt cioban

Sunt cioban şi se pare
Că oile mele fac filozofie şi marketing
La facultatea înaltelor ierburi
De pe miriştea veche,
Behăie în limba universală a oilor.
Se dezbat nişte teme aşa complicate
Că pe mine mă apucă ameţeala,
Apoi greaţa,
Apoi mă încearcă nişte gânduri sinucigaşe,
Dar îmi revin rapid...
Nu merită să-ţi zbori creierii
Pentru nişte oi
Care oricum ajung subiect de cleveteală
La oala vreunui gurmand pofticios!

12.11.2008

Iată viața mea

Iată viața mea cum se pierde
În imensa teroare a câmpiei!
Văd ciorile înotând
Prin aerul umed al toamnei
Şi simt că acolo,
Din viețile noastre trecute,
Se nasc viețile viitoare
Şi speranțele
Şi iubirile pe care încă nu le-am trăit.

O lume fără sunete
Este câmpia toamna.
Câteodată, totuşi, se aud sub pământ
Şoaptele celor emigrați acolo,
Şoapte hipnotice,
Chemări pentru noi,
Care-am sorbit otrava dulce
A multor, multor toamne.

14.11.2008

Aşa mi s-a acrit

Aşa mi s-a acrit de politică
Încât m-aş muta pe o planetă îndepărtată,
Fără televizor,
Fără radio
Şi fără ziarele care te deprimă
Numai privindu-le.

Cu un corb pe umărul stâng
Şi singurătatea murmurându-mi la ureche
Pe celălalt umăr,
O să-mi curăț mintea
De prostiile pretențioase ale civilizației
Şi poate,
Peste o sută de ani,
Îmi va fi iar dor,
Nu de politică,
Ci de voi, amărâții,
Stresații,
Deprimații,
Sau în ce ve-ți degenera atunci
Dacă evoluția nu sare de tiparele imuabile.

13.12.2008

Mă agățasem

Mă agățasem cu mâinile de cer
Într-o gimnastică imposibilă,
Când brusc mă ilumină gândul
Că viața mea este această
Gimnastică dezarticulantă,
Agățat de cer ca un fruct
Pârguindu-se în pâlpâirea stelelor
Şi care, mai devreme sau mai târziu,
Se va prăbuşi în gura flămândă a pământului.

03.01.2009

Fraților

Fraților, îmi vine să strig,
Câteodată un poet nu valorează
Nici cât un rahat degerat!
Prizonier în lumea sa de fantasme
E folosit uneori să ațâțe
Instinctele plutoanelor de execuție.
Sau,
La curtea vreunui preşedinte ţucălar şef,
Lingecur brevetat cu tinichele strălucitoare pe piept.

Şi totuşi, fără poetul
Care-i descifrează culorile,
Lumea ar fi cenuşie şi fadă,
Deprimantă în periplul ei însingurat
Spre fruntariile niciodată atinse ale universului.

17.01.2009

Zburam cu avionul

Zburam cu avionul spre America
Şi, brusc, acesta rămase agăţat cu o aripă
În mantia largă a lui Dumnezeu.
Nu ştiu cât am stat suspendaţi
În timpul divin,
Dar, la un moment dat,
O pală de vânt ne-a aruncat
Fulgerător pe aerodrom
Şi nu ne-a fost frică...
Eram aşa de bătrâni
Că frica nu mai găsea sevă
În sufletele noastre să se hrănească.

Sunt singur şi uitat,
Dar încă mai intră
Dacă Domnul este conştient
De avioanele
Şi corăbiile
Şi vapoarele
Agăţate în mantia sa autocuprinzătoare?

18.01.2009

PRIETENII MEI (I)

Dacă Teoharie n-a găsit încă glonţul
Care să-i teleporteze creierii
Spre alt sistem solar,
Vă asigur că Dobre,
Printr-o curioasă potrivire genetică,
Se dizolvă instantaneu în afacerile halucinante
Ale aheilor mitici
Şi numai Elias,
Învăţându-l să meargă pe nori,
Îl aduce în timpul prezent.
Vedeţi ce prieteni am?!
Subtilizând miresmele primăverii,
Bunoaica
Ne învaţă alchimia cuvântului,
Iar Titi,
Titi Damian,
Scrie proză cu cerneala
Scursă din teascul poeziei pure...
Aceştia sunt prietenii mei.
Nici unul normal,
Chiar dacă se numesc etnografi sau arheologi
Ca Răzvan Ciucă şi
Fermecătorul nostru Florin Vlad,

Sau scafandri în oceanul hipnotic
Al alcoolurilor slabe ca Jean,
Jean Cheptea.
Uite că sunt mândru şi fericit
Când rad o ţuică cu Tic
Sau trag pe gât o fiertură de plante
Cu Alecu Salam,
Adică Salam Alecu...
Ei sunt prietenii mei
Şi vor rămâne până când
Corabia timpului nul
Ne va purta pe rând spre o insulă
Numai a noastră,
Numai şi numai a noastră!

31.01.2009

Dacă vă amintiți

Dacă vă amintiți, sunt nebunul
Care şi-a pierdut umbra
Undeva la un bâlci
Şi de-atunci sunt mai uşor
Şi, parcă,
Mai fericit ...
Dorm în grădinile voastre
Şi mă lăfăi
Prin visele multor fătuci,
Dar ceva îmi lipseşte...
Nu umbra,
Ceva mai subtil.
Aş vrea să renunț la haleală,
Să devin deştept şi transparent.
Dacă n-am umbră, baremi
Să strălucesc în soare
Şi să mă plimb pe stradă
Ca un meteorit!

02.07.2008

Nu mă uit la televizor

Nu mă uit la televizor,
Nu citesc nici ziarele,
Deci, sunt prostovanul neinformat
Care umblă prin țărână cu picioarele goale.
Dacă se-ntâmplă ceva rău în lume
Să ştiți...eu sunt de vină!
Eu, prostovanul! Şi, deci,
Tăbăciți-mi cu şuturi tot curul!

Umblu pe drum fericit şi deodată
Îmi urlă un megafon în spinare:
- Măi, prostovane, hai că ne sună
Din New-York să-ți mai tragem un pic de poceală ...
Şi sună apoi din Beijing,
Din Moscova sau aiurea,
Dar nici că îmi pasă,
De-atâta buşeală am pielea de taur
Şi sună frumos ca o tobă sau gong.
Artistul o ştie,
Cel ce aplică ciomăgeala artistică!

Nu mă uit la televizor,
Nu citesc nici ziarele,
Sunt prostovanul care nu se întreabă
De ce lumea se-nvârte mereu după soare.
Dar uneori mă privesc în oglindă
Şi-o văd cocoțată la mine-n spinare!

17.09.2008

Sug din țâță

Sug din țâță manele
Şi beau spirt medicinal,
Îmi cumpăr terenuri pe lună, căci lumea
Seamănă tot mai mult a spital!
Îmi iau, deci, caleaşca de fluturi,
Vreo zece muieri drogate de vise
Şi zbor către lună
Legănat de eresuri.
Da' luna-i departe ...
Cu ochiu-i de peşte
Ne-adoarme vreo sută de ani...
Sub noi, chinuită, în zvon de manele,
Adoarme şi lumea-spital.
Latifundiar de iluzii gravitând într-o masă
Vâscoasă de chin şi scandal,
Sug din țâță de fluturi manele
Şi beau spirt medicinal.

15.03.2009

PRIETENII MEI (II)

Fiindcă s-au înghesuit pe la coada alfabetului,
Vasile Iordache şi Vasile Aionesei
Au dat în vileag
O imensă conspirație a fluturilor.
Primul, chiar a descifrat originea fenomenului
Până la a 25-a generație
(Defect profesional, ce să-i faci!);
Iar al doilea Vasile
Scoate la lumină
Cea mai frumoasă față a sufletului tău,
Chiar dacă la prima vedere
Eşti urât cu draci!
Privindu-ne în portretele lui
Ne vedem nimbuiți cu aure de sfinți ...
Şi ne iubim mai mult!
La sfârşit, apare Alexandru Buleandră
Şi, printr-o strălucită argumentație logică,
Ne demonstrează că nici nu existăm,
Iar noi ... Îl credem!

13.02.2009

PRIETENII MEI (III)

Descins din zeii casnici,
Şerban Codrin se spune
Că a venit pe lume ca să slujească versul,
Deci, ancorat destoinic la mamelonul liric,
Va construi în rime supremu-i salt spre stele
Şi chiar după aceea,
Dublat în psihosferă,
Îşi va îndrepta amicii spre n-alte conştiințe.
(Aiurea! Bombastic, nu?
Haiku. Limbişticuri...
Spui Şerban
Şi îl iubeşti fără firfişticuri
Pe Codrin!)

24.02.2009

PRIETENII MEI (IV)

Suspendat între două metafore,
Prietenul nostru Anghel,
Anghel Papacioc,
Şi-a construit existența după nişte canoane
Testate cu succes chiar de Burebista.
Prietenul nostru Papi
Nu-i profesorul Papi,
Ci o idee,
Un vis,
O fantezie dorită de orice bărbat
Care a încercat vreodată
Să se rupă din monotonia cotidiană.

27.02.2009

Mi-am cumpărat o rachetă

Mi-am cumpărat o rachetă şi mâine
Aş vrea să mă mut pe o planetă numai a mea.
De fapt, mi-ar trebui patru planete,
Fiecare suspendată în timpul unui anotimp,
Şi zece gagici să-mi alunge din creier
Otrava oricărui plictis.

Mi-am cumpărat o rachetă.
Ce simplu-i acuma să zbor!
Cu sufletele voastre prieteni
Arzând în loc de motor.

Plonjând dinspre vară spre iarnă
Să-mi aştern pe inimă un covor
De stele curate ca neaua
Pâlpâind feeric în cord.
Privind cerul noaptea să vă-ntrebați ce oare
Agită galaxia aşa ciudat, sublim?
Apoi să înțelegeți şi, cu un semn de adio,
Să-mi urați să mă întorc, să revin!

Mi-am cumpărat o rachetă.
Ce simplu-i acuma să zbor!
Cu sufletele voastre prieteni
Arzând în loc de motor!

28.02.2009

Bate vântul prin buzunare

Fiindcă le cam bate vântul prin buzunare,
Spun unii că evreii
Simulează iarăşi sfârşitul lumii.

Pentru noi, amărâții cronici,
Nu înseamnă nimic, deoarece
Trăim sfârşitul lumii în fiecare zi,
Iar această democratizare a sărăciei,
Mai săraci decât suntem nu ne poate face.
Călărind vântul navigăm
Prin cotloanele crizelor,
Scotocind în istorie
Ca într-un tomberon
După fărâmituri de fericire
Sau alt drog,
Care nu ne ține de foame
Dar ne ajută să privim optimişti
În lumea cealaltă.

09.03.2009

*

Mi-am cumpărat o capcană de vânt
Şi vreau s-o îngrop adânc în pământ;
Când nu voi mai fi, să ascult briza în rădăcini
Şi vicolul pe sub brazde tânguindu-se lin.

Mi-am cumpărat o capcană de inimi
Şi iată-mă vânzător de iluzii;
Livrez fraierilor iubire la metru
Şi dragoste pură-n perfuzii.

Mi-am cumpărat o capcană de vise din os,
Dar nu mai visez!...
Viața mea e un vis colorat şi frumos.

08.06.2009

*

Sunt aşa de mic că, uite,
Mă port în buzunarul pantalonilor.
Dacă vrea, Dumnezeu mă poate arunca dintr-o suflare
Pe malul celălalt al oceanului
Şi aş germina o nouă revoluție
În mințile unor inşi deja plictisiți
Şi îmbibați de otrava prea multor hot-dog-uri.

Sunt aşa de mic,
De insignifiant
Că uneori trec pe lângă mine
Şi nu mă văd;
Un biet microb care tulbură
Visul profund al planetei
Şi uneori
Visele oamenilor care nu mai visează frumos!

29.07.2009

*

Legat de gât cu o frânghie
Îmi târâi melancolia
Pe străzile scorojite ale oraşului provincial.
Vedeți?!
Suntem singuri şi cocoşați sub povara angoaselor,
Visând fără speranță
La un cur de muiere
Cambrat obraznic pe cerul patriei;
Singuri şi impotenți,
Aplaudând frenetic spectacolul altora.
Şi plouă,
Plouă.
Simt în creier otrava unui alt anotimp
Şi pacea limbricului împăiat
Hibernând etern pe panoplia sa aurită.

04.10.2009

CE FEL DE POPOR SUNTEM ?

Dacă un străin, descins în scumpa noastră ţărişoară, serveşte masa timp de o săptămână în restaurantele noastre, sau merge la câteva nunți, botezuri, torturat, tocat mărunt, ciobit, ciopârțit de sutele de decibeli generați continuu de aşa zişii muzicieni sau disk-jokey sau ce altceva or fi, străinul acesta zic, ar trage concluzia logică: suntem un popor de surzi. Eu aş fi înclinat să îi dau dreptate!

Dar poporul acesta nu este surd..., ci doar răbdător: rabdă când o bandă de inconştienți cântă cu stațiile la maxim la o nuntă, rabdă când politicienii îşi bat joc pe față de banul public, rabdă justiția care inventează pentru mafioți şi puternicii zilei vicii de procedură la nesfârşit şi la nesfârşit, până la prescrierea infracțiunii, rabdă, rabdă, rabdă...

Un străin, care ne-ar vedea dând iama în super-marketuri si golindu-le mai repede decât reuşesc angajații să le umple, ar trage concluzia logică: suntem nişte mâncăcioşi. Eroare! Zecile de ani de frustrare şi de privațiuni ne-au imprimat în subconştient fobia acumulărilor de orice fel.

Cetățeanul care pleacă acasă cu un cărucior plin de mâncare face asta deoarece capătă sentimentul de siguranță: siguranța că nu va sta la coadă ca pe vremea lui nea Nicu, siguranța că va fi la adăpost măcar câteva zile în cazul unui cataclism etc, etc...

Fiecare popor, în existența sa istorică, a fost la un moment dat aparent ba surd, ba mâncăcios, ba lacom, ba crud.

Când nu vom mai fi lacomi, cruzi, perfizi, surzi, sigur „CINEVA” ne-a teleportat câteva secole mai târziu în viitor,dacă acesta va mai exista pentru noi.

26.10.2007

MOAŞTELE SFÂNTULUI PAPINTIE

- Prietene, multe drăcii am făcut la viața mea, dar una singură ne-a mai marcat pentru totdeauna, ne-a schimbat destinul !

- Când spui ne-a schimbat te referi şi la altcineva ?

- Da. Mie şi celor doi buni amici, Marius şi Papi. Dar, probabil, nu vrei să auzi povestea...

- Chiar te rog. Prefer să te ascult decât să zac în fața televizorului.

- Ei, începui, sorbind o gură din ceaiul aromat care aburea pe măsuță, în tinerețe am traversat o perioadă foarte dificilă... Neagră chiar. Căzusem pradă alcoolului, eram victima fericită când îmi permiteam să trag la măsea cam doi litri de rachiu ordinar pe zi. Doi litri în medie, căci în unele zile puteam să dau gata chiar trei sticle.

Nevastă-mea m-a părăsit, iar din şcoala unde predam am fost dat afară după ce o jumătate de an mă toleraseră. La ore nici nu deschideam gura până nu dădeam gata o jumătate. Îți inchipui că de-abia mi se deschidea apetitul. În pauze fugeam la prima cârciumă şi rădeam rapid o dublă. Este inutil să mai spun că pe la prânz deja adormeam cu capul pe catedră, spre deliciul elevilor care mă foloseau pe post de țintă, arucându-mi în cap cocoloaşe de hârtie, creioane, gume, etc. De obicei, în această fază venea directorul, care mă încuia în debaraua femeii de servici până când mă trezeam îndeajuns

ca să ajung acasă. Bietul om cred că ajunsese la disperare. Cu toată bunăvoința sa, la un moment dat nu a mai avut ce să facă şi mi-a desfăcut contractul de muncă.

Din momentul acela tot universul meu se redusese la terasele cârciumilor din oraş. Pentru a face bani de băutură munceam cu ziua, săpam la câmp, încărcam vagoane, spărgeam lemne etc, etc.

Decăzusem aşa de mult încât mi-a fost ruşine să mai dau ochii cu oamenii pe care-i cunoscusem de o viață şi am fugit într-un oraş mai mare. Aici m-am împrietenit cu Marius şi Papi, bineînțeles într-o cârciumă amărâtă de la periferie. Ăştia doi erau chiar mai prăpădiți decât mine; unul fusese inginer, iar celălalt economist.

Excesul de alcool şi mizeria cruntă îi lăsase pe amândoi aproape ştirbi. Marius avea două cioturi pe maxilarul superior stâng, iar Papi trei pe cel inferior drept. Oricum, nici nu aveau nevoie de mai mult fiindcă singura hrană pe care o consumau consta într-o bucata de pâine înmuiată în vodcă. Eu, câteodată, îi luam peste picior :

-Băi, dacă cineva ne-ar milostivi cu o haleală mai consistentă, voi ar trebui să mestecați amândoi o îmbucătură pentru a reuşi s-o înghițiți.

-Ha, ha! făceau ei, hârâind din piept.

Fiindcă nimic nu ne lega de vre-un loc, devenisem nomazi. Ne stabileam pentru un timp acolo unde ne arunca naşu din tren. Aproape o jumătate de an am dus o existență relativ stabilă. Eşuasem, în maniera obişnuită, într-un mic orăşel de provincie, undeva prin Ardeal.

Într-o bombă de cea mai joasă speță ne-am împrietenit la un pahar cu paznicul si administratorul cimitirului din localitate, care ne-a angajat pe loc ca gropari. Ne scoteam

pâinea zilnică, dar mai ales băuturica la discreție. La săpatul gropilor devenisem adevărați experți. După ce ne amorsam cu un kil de tărie dădeam gata groapa într-un ceas, indiferent de vreme. Şi acum, dacă sap una, o fac cu mare artă. Paznicul ne-a adus câteva țoale şi o saltea, iar noi am amenajat o locuință confortabilă într-un cavou părăsit. Fiindcă tăria nu ne lipsea, aproape că nu mai părăseam incinta cimitirului. În fiecare zi făceam tabără la un alt mormânt, niciodată acelaşi şi goleam sticloanțele închinând pentru răposatul. Dimineața, înainte de a părăsi cavoul, ne sfătuiam:

-Unde o facem azi, întreba unul din noi?

-Hai la Paraschiv!

-Mai bine la Vasilică Trandafir.

-Nu, că-i aproape de Matei, la care am fost alaltăieri.

Şi uite aşa îndeplineam cu reală plăcere acest ritual până cădeam de acord asupra mormântului.

Şi, la mormânt, altă distracție; îl consideram pe răposat ca pe al patrulea interlocutor, luat chezaş ori de câte ori unul din noi dorea cu tot dinadinsul să ne convingă de ceva.

Când era timp urât beam şi jucam cărți în cavoul nostru confortabil.

Fiindcă bani nu aveam decât foarte rar, mizam pe oasele împrăştiate prin firide. Ca nişte adevărați eroi hamletieni ba pierdeam un craniu, ba câştigam o tibie, sau nişte coaste etc, etc...

Pentru noi, granița dintre viață şi moarte se ştersese aproape complet, fiindcă realizam că vorbeam cu unul dintre vii sau nenumărații decedați din jurul nostru. Într-una din zilele astea mohorâte (ploua de trei zile şi, ca un făcut, nimeni nu se hotărâse să moară pe asemenea vreme) rezervele de trăscău se epuizară subit.

Ne cuprinse pe toți o stare de depresie cruntă. Nu mai vorbeam între noi, darămite cu morții. Atmosfera plăcută din cavou se viciase, înlocuită de un vid care parcă dărâma pereții şi tavanul peste noi.

Probabil că două zile de abstinență ne-a curățat sângele de alcool şi ne-a limpezit creierele, fiindcă un gând m-a iluminat subit, făcându-mă să exclam cu voce tare:

-Ştiu !

Papi şi Marius au ridicat privirile goale către mine.

-Lumea este plină de proşti şi naivi.

-Aşa, ca noi! apostrofă Papi.

-Noi suntem beți, nu proşti, continuai. Dacă-mi promiteți cu mâna pe cruce că n-o să beți mai mult de-o jumătate pe zi vă spun ce idee mi-a venit.

Au acceptat şi încă de a doua zi l-am anunțat pe administrator că avem de gând sâ plecăm, spre marea lui părere de rău, căci nu a mai avut aşa echipă conştiincioasă de gropari intelectuali, fără pretenții materiale şi în orice clipă a zilei şi a nopții prezentă la datorie.

Bineînțeles că am mai rămas o săptămână, îngropând ca niciodată pe ruptelea, pentru a face rost de bani pentru tren.

-Voi plecați, se căina administratorul, iar ăştia tocmai acum s-au găsit să moară ca niciodată!

L-am ajutat fiindcă era om bun, iar când s-au mai rărit pelerinajele către lumea de dincolo am plecat şi noi spre plaiurile domoale ale Moldovei. Aici, timp de o lună, am muncit într-o mănăstire pentru masă şi casă. Remarcând cum ne tremură mâinile de la renunțarea brutală la alcool, starețului i s-a făcut milă de noi şi i-a ordonat economului să ne dea la prânz câte un pahar de rachiu şi unul de vin, în plus ne-a cadorisit cu trei rase vechi călugăreşti, fiindcă

hainele noastre jegoase şi peticite făceau greață oricui le privea.

În fiecare seară până noaptea târziu asistam la vecernie, deoarece ne era ruşine să refuzăm invitația insistentă a starețului...

Aşa am devenit experți la executat mătănii, învățând ritualul complicat al slujbelor mănăstireşti. Şi acum cred că ştiu mai multe rugăciuni decât popa Vasile al nostru.

Ne-a spus starețul în ziua plecării:

-Dacă vă săturați de civilie, v-aştept aici. O să fac din voi nişte călugăraşi a-ntâia.

N-a fost să fie! Când zidurile albe ale mănăstirii s-au pierdut între dealuri, am devenit altfel de călugări.

Din locuința noastră cavou am luat la plecare, bine învelită în nişte cârpe, o parte din mâna unui mort, foarte bine conservată de la încheietură până la falange. Semăna cu o mână de maimuță, pergamentoasă şi încrețită. Fusese miza cea mai de preț la jocul de cărți, pierdută şi recâştigată de nenumărate ori.

-Vedeți palma asta, copii, le-am spus tovarăşilor mei? Nu este o simplă palmă: De azi sunt moaştele sfântului.....vedem noi cum o să-l cheme, iar subsemnații suntem călugări de la muntele Athos, plecați în lume ca să strângem bani pentru mănăstire. Vă amintiți jurământul nostru?

Încuviințară amândoi din cap.

-Atunci, hai să-i dăm un nume sfântului.

-Asta fă-o tu, spuse Marius, doar ai fost profesor de română.

-Ştiți ce? să-l botezăm după noi, să fie finul nostru.

-Să-l cheme Marintie sau Florintie?

-Nu merge!

-Ce vă uitați la mine?! interveni speriat Papi.

-Papintie!! Rezonanță grecească și nu-mi amintesc de vre-un sfânt autohton cu numele ăsta. Felicitări, naşule, eşti bun de cinste!

Din sat în sat ne deplasam numai pe jos şi te asigur că eram o apariție insolită: trei călugări, cam jigăriți, mergând unul în spatele altuia cu capul plecat şi murmurînd rugăciuni. Oamenii se opreau să ne privească minute în şir, chiar şi maşinile încetineau în dreptul nostru, iar cei mai evlavioşi făceau semnul crucii.

-Unde mergeți şi de unde veniți, sfinţiile voastre, întrebau curioşii?

-Suntem călugări şi pelerini şi strângem bani pentru o mică mănăstire lângă muntele Athos, răspundem noi fără să ne oprim din mers.

-Opriți-vă oleacă, sfinţiile voastre, să îmbucați ceva, ne strigau babele alergând după noi.

Ne lăsam greu, dar ne opream, ca să nu le ofensăm prea tare.

Aduceau atâta mâncare băbuțele că ne-ar fi trebuit o lună ca să o dăm gata. Unele veneau şi cu băutură, dar, oricât ne chinuiam, refuzam hotărât.

-Măicuțelor, canoanele ne interzic să bem mai mult de un păhăruț din cele mai mici.

Ah, ce supliciu puteam îndura când femeile puneau sticla înapoi în coş.

La transferarea mâncării în traistele noastre desfăceam, ca din întâmplare, cârpa cu „moaştele”.

-Dar ce-i asta, sfinţiile voastre, se retrăgeau babele speriate?

-Moaştele sfântului PAPINTIE, măicuțelor, spuneam eu spăsit, un sfânt care a trăit până la o sută de ani pe o stâncă de cinci metri pătrați fără să coboare de acolo, fie iarnă, fie

vară. S-a hrănit doar cu pâine uscată şi apă, iar în ultima parte a vieții aproape doar cu apă.

-Purtăm aceste sfinte moaşte cu noi ca să ne fie de ajutor în lunga pribegie pe care o facem.

Atât le trebuia bietelor femei. Se repezeau ca ulii la mâna uscată închinându-se şi sărutând-o de zor. Cu mare greutate reuşeam s-o pun în traistă şi să ne vedem de drum în şir indian, însoțiți de o hoardă de babe, moşi şi chiar femei tinere până la marginea satului, iar uneori mai departe. Vestea că trei călugări de la Sfântul Munte poartă în traistă moaştele unui schivnic renumit ne preceda întotdeauna politicos; canonul impune să mergem numai pe jos, unul în spatele altuia.

Când urcam vre-un deal ți-era mai mare dragul să priveşti monstruosul şarpe uman care unduia pe drum în spatele nostru. Dacă se înopta, şarpele devenea o feerie de lumini.

-Iată, le spuneam tovarăşilor mei, Sfântul PAPINTIE tocmai a făcut o minune!

Vreo două săptămâni am pelerinat din sat în sat, niciodată însoțiți de mai puțin de trei sute de oameni. Ne rotunjisem binişor de atâtea bunătăți îngurgigate, dar, spre ghinionul nostru, fără pic de băuturi alcoolice. Se zvonise că nu suportăm nici măcar o picătură pe limbă şi, ca să nu ne ofenseze, localnicii fereau sticlele de privirea noastră. Să bem pe ascuns nici pomeneală! Prea mulți ochi ne urmăreau fiecare mişcare.

Cum spuneam, la începutul celei de-a treia săptămâni, la intrarea într-o comună mai răsărită, ne-a întâmpinat un alai de zece popi, îmbrăcați în odăjdii, aproape împinşi de la spate de o mulțime fremătătoare.

După un lung schimb de amabilități am fost luați aproape pe sus şi duşi în piața mare a comunei, garnisită cu mese şi scaune ca pentru un mare ospăț.

-Sfinţiile voastre, întrebă cel mai bătrân dintre preoţi, din Sfântul PAPINTIE astea sunt singurele moaşte?

-Nu, părinte, spusei, Sfântul pe stânca lui a rămas întreg, întreguţ.

Tovarăşii noştrii l-au pus într-un coşciug de sticlă din care te priveşte de parcă ar fi viu.

-Aha, murmurară toţi uimiţi!

-Ahaa! psalmodia mulţimea îngrămădită în piaţă.

-Unde doresc sfinţiile voastre să meargă în continuare? ne chestionă acelaşi venerbil părinte.

-Păi...pînă la începutul iernii am vrea să ne întoarcem la mănăstirea noastră cu ce brumă de ajutoare am strâns, iar la primăvară să plecăm iarăsi în pelerinaj.

Mai mult de o jumătate de ceas au şuşotit preoţii între ei. S-au consultat apoi cu alţi mireni şi, într-un târziu, venerabilul ne-a întrebat cu voce scăzută.

-S-ar supăra Sfântul dacă aceste moaşte ar rămâne aici la noi?

Colo pe deal i-am construit o biserică şi l-am venera cu multă evlavie.

Bineînţeles, aceşti stimaţi oameni de afaceri vor oferi pentru terminarea mănăstirii voastre suma de şaizeci de mii de dolari. Sunteţi mulţumiţi?

Ce mulţumiţi? Trăsniţi în moalele capului! Papi şi Marius se înroşiseră la faţă ca nişte raci fierţi îndelung, iar mie îmi pierise glasul.

-La sărăcia noastră, spusei într-un târziu, şi un bănuţ este binevenit, cât despre Sfânt cred că ar fi fericit să ocrotească aşa oameni cu frică de Dumnezeu ca domniile voastre. Atât i-a trebuit mulţimii: să fi văzut chiote şi dansuri ca la nuntă. Timp de trei zile s-a prăznuit serios. Oameni din şapte sate

au venit să se bucure de prezenţa moaştelor sfinte. S-au golit multe butoaie fără ca noi să gustăm măcar un pahar... Canonul! Am zis bogdaproste când s-a terminat totul. Ne-am luat rămas bun de la gazde şi, unul în spatele celuilalt, pornirăm către sud cu traistele umflate de cei şaizeci de mii de dolari.

-Vezi, îmi spuse prietenul, întâmplarea asta te-a lecuit pentru totdeauna de credinţa în moaşte şi alte artefacte.

-Deloc! Acum cred în ele mai mult ca oricând, eu şi ceilalţi doi, Papi şi Marius. Sfântul PAPINTIE ne-a vindecat de băutură pentru totdeauna şi ne-a ajutat să devenim ceea ce suntem: eu, directorul celei mai renumite şcoli din oraş, iar Papi şi Marius respectaţi oameni de afaceri.

01.11.2007

SPUNE-MI DREPT, CE, TU VEZI PESTE TOT DOAR IEPURI VERZI?

S-a iscat un scandal uriaş când o întreagă echipă ministerială a fost acuzată de fraudă şi corupţie.

Cu toate că presa a făcut publice numeroase documente scrise şi filmate, nimeni nu şi-a dat demisia, chiar dacă ratingul de ţară a scăzut vertiginos, iar imaginea patriei a fost terfelită crunt. Guvernul, prin purtătorul de cuvânt, l-a luat pe NU în braţe, invocând o manipulare politică a opoziţiei.

De undeva, noi dovezi au început să apară în mass-media, aşa de clare încât primul ministru a fost nevoit să numească o comisie de anchetă, fabricând rapid şi o ordonanţă de urgenţă, care interzicea publicarea sau difuzarea „PROBELOR" în presă de orice fel, atâta timp cât comisia îşi exercita atribuţiunile.

Au mai lătrat ziarele câteva zile, apoi subiectul s-a răcit.

După câteva luni doar vreo foaie amărâtă de provincie încerca să-şi trezească cititorii cu o întrebare mai mult retorică:
- Comisia lucrează? Când vom intra în posesia unei hotărâri definitive?

-La paştele cailor!paragrafau sugubeţii.

După cum evolua ancheta, era posibil ca aceştia din urmă să aibă perfectă dreptate. Dar destinul a vrut astfel.

La o jumătate de an de la declanşarea scandalului, tot executivul, mai puţin primul ministru, domicilia permanent în saloanele spitalului de nebuni.

-Vor să scape de justiţie! se şuşotea.

-Şi-au pus bine milioanele, iar acum îşi fac ieşirea pe uşa din dos, bârfeau alţii.

Totuşi, adevărul era mult mai crud.

-Sunt chiar nebuni, îmi spuse prietenul meu, medic la respectiva instituţie. Toţi, fără excepţie, sunt chinuiţi de aceeaşi iluzie: sute de iepuri verzi care le sar în braţe sau zburdă fericiţi în jurul lor. Să-i vezi, nene, cum îi mângâie, cu câtă afecţiune!

-Ce faceţi, domnilor miniştri, îi întreb?

-Ne plimbăm iepuraşii, răspund în cor! Nu-i aşa că sunt foarte simpatici? Spun asta cu patos, însoţind afirmaţia cu mângâieri de o tandreţe copleşitoare.

-Nu există nici un tratament?

-Nimic eficace! Câteodată îmi vine să cred că s-au intoxicat cu vopseaua de pe dolarii fraudaţi atunci când i-au numărat.

-Cum îţi explici că primul ministru nu-i afectat?

-Este o vulpe şireată! Îşi stăpâneşte emoţiile. Ştii ce mi-a spus în primele zile de la internarea subalternilor săi? Era tare cătrănit!

-Sunt tâmpiţi şi proşti, domnule, aşa le trebuie! Dacă erau vânători cu experienţă ca mine trebuia să ştie că un iepure sălbatec, de orice culoare ar fi el, nu-ţi sare în braţe să îl mângâi ca o pisică!

13.11.2007

DE CE PĂMÂNTUL NU MAI ESTE ROTUND?

Revelația a venit brusc, ca o cortină spulberată de uragan cu acoperiş cu tot.

Pământul nu mai este rotund! le-am spus copiilor mei.

M-au privit circumspect, aşa cum mă privesc mereu când încerc să le impun ceva, şi realizând că expresia este cât se poate de serioasă au părăsit încăperea fără să zică ceva.

S-a scrântit! l-am auzit pe cel mic spunându-i fratelui său.

Nu mai este rotund... Nu mai este rotund...Ideea asta nu mi-a dat pace toată ziua. Parcă cineva pătrunsese în mintea mea şi îmi repeta la nesfârşit aceleaşi cuvinte. Când i-am împărtăşit prietenului meu cel mai bun această obsesie mi-a răspuns cu umor:

- Parcă a fost vreodată altfel!? Unii şi l-au imaginat plat ca o tipsie, alții ca o pară frumos pârguită şi, chiar dacă sateliții ni-l arată rotund, tu poți să ți-l imaginezi pătrat sau hexagonal sau cum vei vrea, cu o singură condiție...să nu le impui şi altora această viziune! Ce puteam să-i reproşez. Avea dreptate. Dar vocea din capul meu continua la nesfârşit să exclame: „Nu mai este rotund...Nu mai este rotund”. Discutam cu cineva şi, la un moment dat, fără să-mi dau seama, exclamam:

- Ştii, Pământul nu mai este rotund!

Ticul ăsta verbal ajunsese cunoscut de toată lumea. Când întâlneam pe cineva, înainte de a deschide eu gura îmi spunea grăbit:

- Da, da, Pământul nu mai este rotund! Şi îşi vedea grăbit de drum. De la servici m-au trimis la psihiatru, dar fiindcă în rest eram normal am fost sfătuit să mă abțin de la a rosti fraza obsesivă cu orice ocazie. La chefuri, prietenii declamau în cor încă de la început:

- Pământul nu mai este rotund, o ştim. Şi apoi ne distram normal, fără să mai repet eu asta.

În oraş se inventase un nou salut, care-i distra copios în special pe tineri.

- Pământul nu mai este rotund, spunea unul când întâlnea un altul pe stradă.

- Nu mai este! răspundea celălalt hohotind. Asta spre disperarea familiei şi în special a copiilor, care-şi pierdeau cumpătul la cea mai mică aluzie. Dacă în sala de clasă cineva desena un cerc pe tablă sau rostea în diverse contexte cuvântul „rotund”, se simțeau vizați direct. Aproape că nici nu mai vorbeau.

Apoi a explodat bomba: un satelit american, folosind tehnici speciale, a fotografiat aşa zisa aură a pământului, care, surpriză, s-a dovedit a nu fi deloc rotundă cum era normal să fie, ci erodată, contorsionată asemenea unui aisberg în valurile furtunoase ale Nordului. Ştirea, preluată de mass-media, a zdruncinat irevocabil convingerile adânc înrădăcinate ale oamenilor de ştiință şi implicit ale cetățenilor de rând, obişnuiți să creadă aproape tot ce se spune la televizor.

-Mucalitule, îmi spuneau cunoscuții în zilele următoare, ştiai şi nouă nu ne-ai spus nimic!

Tăceam, bucuros că vocea din cap încetase să mă mai terorizeze. Cei care în urmă cu o săptămână râdeau de mine, acum mă opreau pe stradă salutându-mă respectuos şi, împinşi de remuşcare, mă ridicau în slavi.

-LE-AȚI LUAT-O ÎNAINTE AMERICANILOR, CU SATELIȚII LOR CU TOT! Cât ne bucurăm că în orăşelul nostru prăpădit trăieşte un savant ca dumneavoastră!

Tăceam! Ce să le spun? Că Pământul este bolnav? Că inconştiența noastră îl îmbolnăveşte? Familia vorbea iarăşi cu mine dar, în loc să mă bucur, deveneam din ce în ce mai nostalgic. Iată, gândeam, ce uşor poți trece de la statutul de nebun la cel de savant printr-un concurs de întâmplări favorabile şi câți savanți veritabili au fost declarați nebuni de semenii lor ignoranți!

27.11.2007

MĂI, FERIȚI-VĂ, ĂSTA A PRINS-O PE MOBY DYK!

De câțiva ani tot încearcă prietenii mei să mă atragă în clubul lor de pescari fanatici, sau înrăiți, cum se spune deseori. N-au avut sorți de izbândă, nu că aş fi cumva împotriva acestei activități atât de plăcute pentru bărbați ci, pur şi simplu, nu aveam timp. Totuşi, săptămâna trecută au reuşit să mă ia cu ei la baltă, probabil şi datorită câtorva păhărele de tărie băute împreună mai înainte.

La malul apei au debarcat din maşini câte un snop de lansete şi undițe şi, foarte preocupați, au început să se fâțâie unul în jurul altuia.

- Să dăm cu râmă?
- Eu încerc cu mămăligă!
- Să aruncăm şi câteva boabe?
- Cred că trage bine la viermuşi!

Fiindcă nu înțelegeam nimic din sporovăiala lor, am luat una din undițele înşirate pe mal şi am aruncat cârligul în apă, după ce în prealabil înfipsesem în el un gândac negru care se lăfăia pe o frunză.

Trei minute, atât a durat pescuitul meu!

La sfârşitul acestor trei minute o smucitură puternică aproape că mi-a smuls undița din mână, dar înverşunarea pescarului începător mi-a încleştat degetele pe ea, aşa că nu doar undița a ajuns în apă ci şi eu, târât vijelios prin stratul gros de mătasea broaştei şi alte plante crescute din abundență.

-Dă-i drumul, dă-i drumul! strigau amicii.

Strigau degeaba, fiindcă în încrâncenarea mea pescărească nu auzeam nimic. Din când în când luam câte o gură de aer, ca în secunda următoare să reîncep nebunesca cursă subacvatică. Începuse chiar să îmi placă.

-Mă, dă-i drumul că te îneci, urlau cei de pe mal!

Această minunată aventură putea dura până la înserat dacă amicii, profitând de faptul că tocmai încercam un viraj strâns pe lângă mal, nu m-ar fi prins de picioare şi, cu eforturi susţinute, m-au tras pe uscat cu undiţă cu tot, şi cu un somn de patru metri la capătul nailonului. Cu asta, partida lor de pescuit a luat sfârşit.

Ce noroc chior!

Norocul începătorului!

-De douăzeci de ani de când pescuiesc n-am prins un peşte mai mare de zece kilograme!

Aşa s-a discutat tot drumul de întoarcere spre casă. Spre disperarea mea, am obervat că între mine şi ei se ridică o barieră de ostilitate, garnisită abundent cu admiraţie sinceră. Oricum, peştele l-am împărţit frăţeşte, suficient să mâncăm fiecare cu familia sa un an de zile.

-Data viitoare nu cred că mai prind ceva! le-am spus la despărţire.

M-au privit circumspect, clătinând neîncrezători din cap.

După nici o săptămână m-au convins iarăşi să merg la pescuit.

Erau probabil nerăbdători să afle dacă m-a părăsit norocul.

Oricum, de data asta mi-au ancorat nailonul de un pom, ca să fie siguri că nu mai asistă la o nebunească cursă subacvatică. Mi-am agăţat gândacul în ac şi l-am aruncat în apă. Din momentul acela toţi au încremenit, ca la comandă, cu ochii aţintiţi asupra cercurilor concentrice care evoluau leneşe spre mal.

-Na, că i-am hipnotizat! mi-am spus.

Când undele s-au stins fără vlagă la mal, iar pluta rămăsese în continuare imobilă, unul din ei rupse tăcerea.

-Norocul începătorului, cum v-am spus! Acum, hai să pescuim şi noi.

Dar nici nu apucă să se întoarcă bine cu spatele când o smucitură puternică a scuturat toate frunzele din copacul care servea drept ancoră.

-Mamăă! exclamară la unison, repezindu-se să recupereze nailonul. Ce mai, după trei ore de muncă au adus la mal un ditamai sturionul de două sute cincizeci de kilograme.

Toată săptămâna următoare am simţit cum mă evitau prietenii.

Ba traversau pe celălalt trotuar când ni se intersectau drumurile, ba scurtau cât mai puţin întrevederea atunci când contactul era inevitabil. Au schimbat chiar şi ora de întâlnire la şpriţ. Oricum, nu mi-a fost greu să le aflu noul lor program, aşa că am descins destul de înfipt la masa lor.

-Ce-i, v-am supărat cu ceva?!

Au făcut feţe, feţe, s-au foit îndelung pe scaune şi, într-un sfârşit, decanul de vârstă a îndrăznit să vorbească.

-Ştii, eram foarte fericiţi înainte de a te invita la pescuit.

Ne mâncau ţânţarii o zi întreagă dar eram fericiţi, chiar dacă ne întorceam acasă cu trei peşti amărâţi. De când ai început să scoţi la lumină monştrii adâncurilor ne-am transformat cu toţii în măcelari; o jumătate de zi am tranşat somnul, o altă jumătate de zi sturionul, ba scandalul de acasă, după ce am blocat frigiderele şi congelatoarele nevestelor.

-Şi ăsta e un motiv să mă evitaţi? Exceptând aventura subacvatică cu somnul, pescuitul în general nu îmi face o plăcere deosebită.

-Am vrut doar să fim împreună! Puteam foarte simplu să rămân spectator pe mal, fără nici un complex.

Un oftat de uşurare a destins subit atmosfera.

-Uite, continuă decanul, luna viitoare mergem la pescuit guvizi.

-Te invităm, cu inima deschisă, chiar dacă o să prinzi cel mai mare exemplar din Marea Neagră.

Au râs copios. Guvidele nu creşte mai mult de treizeci de centimetri, deci nu complexam pe nimeni.

În fine, iată-ne şi la mare! Sute de împătimiți înghețau pe stabilopozii digului cu undița în mână, încă înainte ca soarele să facă ochi. Când am ajuns noi era cocoțat bine pe cer, făcându-şi cu prisosință datoria de a prăji spinările albe ale turiştilor tolăniți pe plajă.

Cu mare greutate ne-am găsit un loc printre ceilalți, care nici n-au realizat că cineva îi împinge spre stânga sau dreapta, aşa de concentrați erau asupra plutelor încăpățânate în imobilitate absolută.

-Hai, băftosu, îmi strigară amicii, să te vedem!

-Cât ziceți că avea cel mai mare guvide?

-Treizeci de centimetri.

-Aha! făcui, întinzând mâna după o cutie de bere.

Dar nu am apucat să beau nici o gură. O smucitură fantastică m-a proiectat cu tot cu undiță în undele cristaline. Fiindcă bănuiam ce cursă nemaipomenită va începe, am tras cât mai mult aer în piept.

Treizeci de secunde nu s-a întâmplat nimic, apoi, cu viteza unei bărci de concurs, am început să zbor printre sutele de hidrobiciclete şi surferi înspăimântați. Între două plonjeuri subacvatice am apucat totuşi să aud pe unul răcnind din toți rărunchii:

-Băi, feriți-vă, ăsta a prins-o pe Moby Dik!

22.12.2007

TIMPUL FRÂNT

Nimeni nu ştie precis când s-a întâmplat prima oară...

Eu, personal, am observat fenomenul în urmă cu două săptămâni şi de atunci s-au petrecut multe, prea multe pentru un om, care cât de cât se consideră normal. Şi acum mă cuprind fiorii când îmi amintesc cum a debutat: ... Trebuia să mă întâlnesc dimineața devreme cu un bărbat de douăzeci şi cinci de ani pentru a perfecta o afacere.

După discuțiile preliminare a rămas ca, în jurul prânzului, persoana respectivă să îmi aducă obiectele pe care le solicitasem.

Ei bine, la ora stabilită s-a prezentat in biroul meu un bătrânel de şaizeci de ani, care la privirea mea întrebătoare mi-a răspuns nonşalant:

-V-am adus lucrurile, cum am stabilit.

-Aha, fiul dumneavoastră n-a reusit să vină, înțeleg!

-N-am nici un fiu. Cu mine ați vorbit dimineață, vă amintiți?

-Bineînțeles, doar nu-s tâmpit, era fiul dumneavoastră de douăzeci şi cinci de ani.

-Eu sunt, am douăzeci si cinci de ani!

La grimaşa mea ironică s-a ofensat vizibil.

-Vă bateți joc de mine!

I-am pus oglinda în față şi, după ce s-a privit o secundă, a căzut moale pe canapea.

Când a ieşit din birou părea de şaptezeci de ani, vizibil dărâmat, abia târându-şi paşii pe hol... Până seara mi-a telefonat familia lui că a murit lăsând impresia unui moş trecut bine de nouăzeci de ani.

Chiar a doua zi l-au inmormântat în locul de veci al bunicii lui, care bine mersi încă se mai încăpățâna să mai facă umbră pământului. Apoi a început nebunia în tot oraşul: bunicul unui prieten apropiat s-a transformat brusc într-un flăcău de treizeci de ani şi, spre stupefacția familiei, urmărea ca un ogar liceencele, făcându-le cu nonşalanță propuneri amoroase. Culmea este că a şi reuşit să corupă o duzină de fete, împreună cu care şi-a cheltuit foarte repede pensia şi bruma de economii pe care o strânsese...Când, după trei zile, s-a trezit din somn dimineața iarăşi moş, a plâns nestăvilit până aproape de prânz. Din acel moment, îmi povestea amicul, moşneagul pândeşte zilnic, de pe cealaltă parte a străzii, ieşirea zgomotoasă a liceencelor de la ore. Plânge un sfert de ceas, după care redevine cel dintotdeauna.

La cinci zile de la înmormântarea tânărului devenit brusc foarte bătrân, cu cine credeți că mă pomenesc în birou? ... Da, cu tânărul respectiv!

-Să vă aduc obiectele? m-a întrebat nonşalant.

-Păi, mi le-ai adus.

N-am avut răbdarea şi cheful pentru a sta să-l lămuresc, aşa că l-am trimis acasă, să se ocupe de familia lui. Oricum, în orăşelul nostru totul o luase razna: vedeai pe stradă câte două, trei persoane care se certau zgomotos sau, din contră, se deplasau gravi şi tăcuți. N-ar fi însemnat nimic dacă tipii sau tipele respective nu s-ar fi certat cu ei înşişi. Da, aceeaşi persoană în dublu, triplu şi mai multe exemplare. Vă închipuiți ce era acasă la ei, când trebuiau să împartă aceeaşi

nevastă sau acelaşi soț, acelaşi scaun la bucătărie, acelaşi televizor etc, etc. Şi asta nu e totul! Erau acelaşi individ, dar uneori de vârste diferite. Unul putea avea douăzeci de ani, iar altul şaptezeci. Au fost cazuri când doi dintre ei l-au îngropat pe al treilea, care sucombase de bătrânețe avansată. Ce experiență au trăit indivizii obligați să asiste la propria înmormântare! Dar toată nebunia asta a avut şi partea sa comică. Iată, de pildă, câțiva mari îmbogățiți ai tranziției, ale căror vile somptuoase, de sute de mii de euro, sfidau prin opulență mizeria generalizată a celorlalți concitadini, s-au trezit în aceste zile săraci lipiți. Seara s-au culcat în paturile lor, iar dimineața i-a deşteptat soarele întinşi în iarbă. Vilele, şi fabricile, şi conturile lor se rătăciseră undeva prin meandrele altui timp şi spațiu, dar fără ei. Zadarnic depuneau petiții peste petiții în cancelariile autorităților.

-Iată, se bucurau oamenii de rând, justiția divină este întotdeauna radicală!

Totuşi, unii sperau ca situația să revină la normal în câteva zile, iar coşmarul pe care îl trăiau să înceteze la fel de brusc cum a început... Şi au avut dreptate! Dar vilele s-au materializat pe terenurile altora, iar conturile s-au risipit în mii şi mii de alte contulețe ale unor amărâți oarecare.

Nostimă era şi o simplă plimbare cu maşina: ascultai transpus muzica preferată, atent la manevrele celui din fața ta şi, brusc, în loc de volan strângeai în mâini hățurile unui atelaj hipo, sau coarnele unei biciclete. Mai gravă devenea situația inversă: mergeai cu bicicleta şi te trezeai într-un autocamion de douăzeci de tone. Oricum, nu se plictisea nimeni! Plecai de acasă indiferent, acceptând din start orice s-ar putea să se întâmple. Când începuse să ne placă chiar, fenomenul a încetat. Ici, colo se mai producea vag o

anomalie, niciodată finalizată, ca pâlpâirile unui foc gata să se stingă. Greu ne-am obişnuit cu normalitatea. Oameni prinşi ani la rând în rutina obositoare a micilor oraşe de provincie, primul lucru pe care îl făceau când se trezeau din somn era să observe pe fereastră dacă ceva s-a schimbat în monotonia peisajului, apoi, uşor dezamăgiți, plonjau în aceeaşi rutină cotidiană. Privirea oricăruia dintre noi exprima fără echivoc puțină teamă, dublată de o nesfârşită, copleşitoare, nostalgie...

23.01.2008

ISTORIA PRESCURTATĂ A OMENIRII PENTRU CLASA A III –A

-Hai, măi tăticule, se ruga Ionel cu o voce ce putea înmuia şi inima unei pietre, dacă pietrele ar avea aşa ceva, mi-ai promis de o săptămână că facem împreună lucrarea la istorie şi, uite, sunt singurul din clasă care nu a predat-o, iar doamna învățătoare mi-a dat termen până luni să o aduc, dacă nu, să vin cu dumneata de mână.

-Cu mine?!

-Da, să îți explice că părinții sunt obligați să se implice în educația copiilor.

-A spus ea asta?

-Da, tăticule.

-De câte pagini spuneai că trebuie să fie?

-De cel puțin zece.

-Aoleu! Dacă scoatem măcar cinci este foarte bine.

-Dar, tăticule, ceilalți copii au scris între opt şi zece.

-Prostii! N-au surprins esența. Noi tocmai asta o să scoatem la iveală. Ce trece de cinci pagini sunt divagații pe marginea unor subiecte neinteresante.

-Dacă zici tu, tăticule...

Redăm mai jos lucrarea care a făcut deliciul inspectoratelor şcolare din toată țara şi pentru care elevul Popescu Ionel a primit, bineînțeles, nota zece.

Istoria noastră a început cu un om numit Adam, care era foarte fericit: nu mergea în fiecare dimineață la serviciu, nu

avea copii şi, mai ales, nu avea nevastă. Fiindcă trăia în grădinile Edenului nu plătea impozite, taxe şi nici facturi. Asta până când un complotist numit Şarpe l-a convins să mănânce un măr injectat cu un afrodisiac puternic, însurându-l imediat cu Eva. De atunci, adio fericire! Adam a murit la 900 de ani, dar, dacă nu-l păcălea Şarpele, sigur ar fi trăit două mii. Aşa, a devenit simbolul fraierilor care-şi sacrifică fericirea eternă pentru cinci minute de fericire trecătoare.

De atunci, mi-a spus tata, istoria este un lung şir de poveşti şi cifre pe care n-am să le înţeleg decât mult mai târziu, când voi avea şi eu nevastă, servici şi copii.

Ca să-mi fac totuşi o idee, m-a scos între blocuri şi mi-a arătat două haite de câini vagabonzi, care de multă vreme stăpâneau fără drept de apel spaţiul pe care municipalitatea instalase tomberoanele de gunoi. A aruncat o pâine între ei şi cel mai mare dulău din haită a înhăţat-o rapid. A fost de ajuns un mârâit înfundat şi ceilalţi s-au aşezat pe coadă, pândind pofticioşi pâinea pe care o mesteca tacticos uriaşul. După ce acesta s-a săturat, cele câteva frimituri rămase au fost înghiţite rapid de ceilalţi câini din haită, în ordinea mărimii şi a tăriei colţilor. Cei mai prăpădiţi, bineînţeles că nu au apucat nimic.

-Îi vezi pe ăştia, mi i-a arătat tata, n-o să apuce primăvara, acum învaţă altă locaţie.

A plasat o pâine la graniţa aproximativă a teritoriului haitelor şi a fluierat scurt. Imediat şi-au făcut apariţia câinii din ambele tabere şi au început să se muşte furioşi. Cât încă se tăvăleau prin noroaie, lătrând şi hărţuindu-şi blănurile, o pisică înhăţă pâinea şi fugi într-o curte.

-Uite aşa a fost istoria noastră: o nesfârşită hărţuială, condimentată cu trădări şi omoruri, mi-a spus tata.

Însuşindu-mi principiile fundamentale ale istoriei, părintele meu m-a ajutat să înţeleg că marile evenimente sunt câteodată rodul hazardului şi voinţei unora sau mai multora, care şi-au spus prinţi, regi, preşedinţi etc, adeseori nebuni de legat.

În războiul troian, grecii s-au măcelărit reciproc din cauza unei femei numită Elena, fugită de la bărbatul său cu prostovanul Paris care, dacă ar fi gândit cu adevăratul cap, la banii lui şi-ar fi luat cincizeci de Elena mai bune şi mai tinere de pe autostradă sau ce-or fi avut ei atunci.

Marele noroc al omenirii a fost că nu s-a inventat bomba atomică prea devreme, altfel eu şi tata nu am fi scris acest referat. În zilele noastre, motivaţiile conflictelor nu s-au schimbat.

Uneori, în numele democraţiei sunt decimate popoare întregi pe toate latitudinile, iar cei care au colţii mari mănâncă la fel ca şi în epoca de piatră primii.

-La noi în ţară, viaţa politică, spune tăticu, este foarte originală: cei care au fost aleşi odată în parlament, după aceea se aleg până la moarte, ei şi paraşutele lor, pe nişte liste de partid. Nu ştiu cum vine asta, dar acei oameni care au paraşute trebuie să fie extraordinari. Când l-am întrebat pe tata de ce nu-şi ia şi el paraşută, mi-a tras una după ceafă, zicându-mi că are deja una acasă care-i cheltuie rapid toată leafa, iar dacă continui să pun întrebări prosteşti n-o să mai facem niciodată referate împreună!

06.02.2008

CĂLĂREȚUL VÂNTULUI

Îmi făceam obişnuita plimbare de dimineață, la marginea oraşului, printre grădini şi vii, când o voce tunătoare mă apelă de undeva de deasupra oraşului:

-Bună dimineața, bună dimineața!

Mi-am ridicat privirea şi ....

Când mi-am revenit, un bărbat îmi masa cu delicatețe tâmplele, iar eu zăceam întins pe iarba verde şi proaspătă, amorțit total.

-Scuzați-mă pentru apelarea intempestivă, spuse necunoscutul, aşa se întâmplă aproape de fiecare dată. Mi-am propus să nu mai fac asta, dar acolo sus, călărind vântul, îmi uit de fiecare dată jurământul.

-Călărind vântul?! îngăimai stins.

-Ați înțeles bine, domnule. Este o aptitudine firească a omului, pe care din păcate a uitat-o şi pe care eu am descoperit-o întâmplător acum câțiva ani. De atunci nu ratez nici o ocazie de a călări vântul!

Am tăcut buimac. Nebun nu era, deoarece l-am văzut suspendat în aer deasupra mea, şi nu aveam nici halucinații, fiindcă îi simțeam palmele pe tâmple.

-Tot n-ați înțeles? Omul este copilul răsfățat al naturii, căruia i se permite orice nebunie... Cu o singură condiție: să nu fie distructivă. Înotăm şi ne scufundăm în apă? De ce nu ar fi posibil lucrul ăsta şi în aer?! Ca s-o faci, iți trebuie

oarece mobilizare psihică, apoi totul este foarte uşor. Față de înot, călăritul vântului îți oferă satisfacții înzecite. Nimic nu se compară cu o plutire leneşă în briza parfumată a dimineții sau în cea planturoasă a înserării. Dacă eşti amator de adrenalină, încaleci frontul nărăvaş al furtunii, dar aici este şi mai complicată întoarcerea la domiciliu după ce ai fost purtat în extaz maxim la câteva sute de kilometri distanță.

Vă închipuiți ce înseamnă un uragan tropical?! Observ că v-ați revenit... Mi-a făcut plăcere să discut cu dumneavoastră... Cu bine, domnule. Până să zic ceva, a executat un salt grațios pe o pală de vânt, care l-a ridicat imediat deasupra grădinilor. Am rămas perplex, urmărind silueta înconvoiată pe crupele vântului până a dispărut cu totul din raza mea vizuală.

08.02.2008

CENTRUL INTERNAȚIONAL DE ANIMARE POLITICĂ

Ajung rar în Bucureşti, dar acum câteva zile mi-am făcut totuşi timp pentru un scurt sejur. Ce este mai minunat decât o plimbare solitară prin cartierele rezidențiale vechi ale oraşului? Mie îmi place şi mi-a plăcut întotdeauna. Cu această ocazie îmi rememorez trăirile foarte intense ale copilului care se plimba pentru prima oară pe aceste străduțe, copleşit şi intimidat de trepidația şi efluviile secrete izvorânde de pretutindeni.

Rătăceam, deci, cufundat în gânduri, când privirea mi-a fost atrasă de jandarmi înarmați. Curios, mi-am spus, ce ambasadă o fi asta?

Nici o inscripție nu-l ajuta pe trecător să identifice destinația clădirii. Ros de curiozitate am încercat să descos un jandarm, care a ridicat neputincios din umeri. Măi să fie! Nici vecinii nu ştiau mai multe; unul care locuia vis a vis mi-a explicat la fel de intrigat că mulți ani nimeni nu intră şi nu iese din această clădire. Bolnav de curiozitate mi-am consultat agenda şi am sunat un vechi amic şi coleg de liceu, cocoțat actualmente prin vârful ierarhiei organelor de securitate ale statului.

-Sigur că ştiu ce instituție funcționează acolo, mi-a răspuns amicul, dar informația este clasificată şi personal nu pot să-ți ofer detalii, totuşi ştiu persoana care te poate ajuta...

-Hai, nu mă fierbe!

-Deloc! Amicul nostru comun, doctorul Vadim, este şef acolo. Sună-l! I-am mulțumit, pătruns de recunoştință şi imediat am format numărul de telefon al doctorului.

-Nene, nu mă lăsa, l-am implorat după inevitabilele formule de salut, spune-mi şi mie ce fel de instituție conduci? Semnez orice fel de hârtie, depun orice jurământ, dar, dacă nu aflu informația, mă îmbolnăvesc!

A râs doctorul, a râs copios.

-Bine, bine... Să fii mâine dimineață la opt la mine acasă!

Vă închipuiți că a doua zi, la 07:30, eram la uşa casei doctorului. Pe la opt şi un sfert o maşina ne-a transportat până în curtea unei vile, cu nimic mai deosebite decât cele din jur. Pe frontispiciu, o pancartă te atenționa că aici funcționează „CENTRUL INTERNAȚIONAL DE ANIMARE POLITICĂ”.

-Dar nu asta-i clădirea! am replicat intrigat.

-Bineînțeles! răspunse calm doctorul, ai puțină răbdare!

Înăuntru, birouri obişnuite şi funcționari plictisiți dormitând în spatele monitoarelor de calculator, ca în orice instituție a statului. Într-o cameră cu multe dulapuri Vadim mi-a oferit un halat şi un ecuson, apoi am intrat într-un fel de lift. După aproximativ zece minute, uşile s-au deschis fără zgomot.

-Iată, acum suntem în clădirea respectivă, îmi spuse el. Aici se face animarea politică! Mi-am asumat nişte riscuri aducându-te, aşa că o să te rog să ții pentru tine tot ce vezi!

-Sigur! îngânai copleşit.

-Animarea, continuă doctorul, este invenția mea. Dacă implantăm în creierul unei persoane bolnave fizic sau mental un stimulator neuropsihic, cu ajutorul unui duplicat artificial burduşit cu senzori aflat aici putem anima persoana

respectivă, chiar dacă se află la celălalt capăt al pământului. Şase sateliţi stau în permanenţă la dispoziţia noastră, iar de clienţi n-am dus şi nu ducem lipsă. Am servit trei preşedinţi americani, doi vicepreşedinţi, şase dictaturi din America de Sud, emiri din ţările Golfului, oricum, lista este lungă... Chiar şi domnul Castro figurează pe listă. Acum e dificil să-l controlăm, dar nu din vina noastră, cipul receptor nu mai poate fi acordat cu resursele organismului şi în curând va ceda. Deja am pregătit pentru dânsul un loc de onoare în muzeu. De pe plaiurile mioritice servim câţiva şefi de partide, printre care şi domnul Iliescu, căruia i-am impus „PROSTĂNACUL" ca să apeleze la serviciile noastre. De atunci, domnia sa nu a mai comis nici o gafă, doar aşa, controlat, ca să se menţină în ton. Aici totul merge ca uns.. Un simplu telefon şi în jumătate de ceas băieţii din birouri scriu orice fel de discurs. La ora stabilită pornim emiţătoarele şi începe animarea.

-Am înţeles..., dar animarea asta cine o face?

-Cum cine? Trupa de la teatrul de păpuşi „ŢĂNDĂRICĂ" primeşte un salariu consistent de la noi. Uite, chiar acum exersează la rece cu domnul Castro sărutul pe care trebuie să-l dea în direct la televiziune prietenului său Chavez.

24.02.2008

MIORIŢA, SPAŢIUL MIORITIC ŞI ARDELENII

Dintotdeauna am bănuit că „MIORIŢA", chiar dacă s-a ivit din creuzetul geniului popular, a fost cosmetizată substanţial de Vasile Alecsandri. Şi iată, d-l Buleandră ne demonstrează cu argumente irefutabile că „BARDUL" a scris în întregime această minunată operă literară, preluând probabil o idee, o poezioară la modă printre ciobanii trăitori în acele vremuri.

Aşadar, misterul paternităţii „MIORIŢEI" dintr-o enigmă devine certitudine! Are importanţă? Probabil printre istoricii literari. Pentru ceilalţi, omenirea de rând, care a citit despre această genială dramă epică doar una, două recenzii, în anii de liceu sau nici atât, nu are importanţă. Ca să-i înţeleagă substratul filozofic măcar în proporţie de zece la sută ar trebui să rescriem întregul poem la calculator sub forma unui joc video, în care ciobanii se ciopârţesc reciproc cu zeci de unelte ucigaşe, inclusiv traditionala bâtă din lemn de corn, iar miorita lae bucălaie, folosită pe post de cal troian în momentele cheie, le ronţăie scuturile din piele de capră unora sau altora dintre protagonisti, făcându-i vulnerabili în faţa celorlalţi.

Oricum, „MIORIŢA" a întipărit pentru totdeauna în conştiinţa colectivă a poporului român conceptul de „SPAŢIU MIORITIC", adică terenul presărat cu mii de şicane şi capcane mortale, dacă ne gândim la varianta

electronică sau ţara amărâtă, coruptă, prăpădită, în care mai trăiesc şi câţiva ciobani pauperizaţi, chinuiţi de nostalgia vremurilor trecute, când cei care mulgeau oile nu erau indieni sau chinezi, iar brânza nu o cumpărai de la supermarket, ci cobora în desagii cailor tocmai de pe vârful munţilor, în forme şi arome care ne tulbură visele şi acum, nouă, celor mai în vârstă.

Aha! ... Mă veţi întreba ce-i cu ardelenii? ... Nimic! Dar sună bine, nu-i aşa?

Martie 2008

CRONICA JUNGLEI

În jungla metropolitană animalele trăiau în deplină armonie. Armonie dictată, bineînţeles, de legile nescrise ale junglei şi respectate cu sfinţenie de toată lumea. Rutina cotidiană anima în timp şi spaţiu întreaga suflare după un tipic îndelung exersat: regele îşi făcea băile zilnice de mulţime, vulpea îl ajuta pe lup să jupoaie cît mai mulţi iepuraşi, ursul mormăia veşnic nemulţumit iar motanul încerca să ne convingă pe mai multe canale de televiziune că trecutul său este curat şi pur ca apa de izvor.

Şi uite aşa, în trilurile nestăvilite ale păsăruicilor care zi şi noapte cântă aşa cum le dictează cel care semnează cecurile, se apropiau implacabil alegerile. Dar nu chiar orice fel de alegeri!

Căzuţi în capcana propriilor promisiuni, carnivorii de la putere au adoptat legea votului uninominal şi de-abia acum, la sfârşitul mandatelor, realizară greşeala enormă pe care au comis-o.

-Ce ne facem, fraţilor? şuşoteau pe la colţuri, dacă iepurii, mieii şi păsăretul ajung la putere vom deveni, în bloc, vegetarieni! Vai de zilele noastre!

Triste vremuri, triste vremuri!!

Ţi se rupea inima văzându-i plângând în toiul ospeţelor pantagruelice, stropite din plin cu cele mai fine băuturi.

-Mâncaţi şi veseliţi-vă, fraţilor, mâncaţi şi veseliţi-vă cât încă suntem pe val, îşi urau în chip de salut.

În aceste vremuri de profundă deprimare un gând începu să se înfiripe în mintea celor mai isteți:

-Totuşi, trebuie să existe o soluție pentru salvarea noastră!?

Soluție, soluție! Oricât s-au chinuit n-au reuşit să întrevadă nici una.

-Să-l consultăm pe bătrânul şi înțeleptul coiot, sugeră unul. La câte sforării a tras în lunga sa carieră politică, sigur va găsi o soluție!

O delegație numeroasă a descins umilă la bârlogul bătrânului coiot şi, pe mai multe voci de o tristețe profundă, i-au cerut ajutorul.

-Pentru atâta lucru vă faceți griji? cuvântă venerabilul. Mergeți liniştiți la vizuinele voastre, căci nimic nu se va schimba în ordinea socială.

-Cum e posibil? îndrăzni unul să întrebe.

-Dragii mei, o lege a firii acționează de mii şi mii de ani, aşa încât orice mieluşel ajuns la putere devine în cel mai scurt timp mai lup decât lupii!!!

01.05.2009

DACĂ NU ŞTII CE SEMENI, DE CE TE MIRI CE CULEGI?

Mă deplasam cu maşina personală pe un drum prăpădit de provincie, un drum care prin consistența şi frecvența gropilor te ajută să nu-l uiți până la adânci bătrâneți... Mă târam, deci, pe acest drum când, de la câțiva kilometri privirea mi-a fost atrasă de o negură fremătătoare care vălurea sumbru orizontul.

Măi, să fie, mi-am spus, mă prinde furtuna prin coclaurile astea! Dar, ca orice şofer împăcat cu fatalitatea, mi-am continuat deplasarea cu cea mai mare viteză posibilă, adică 30-40 km/oră. Totuşi, apropiindu-mă suficient, mi-a venit inima la loc. Nici o furtună dezlănțuită nu amenință să mă smulgă de pe carosabil: era doar un banal câmp cultivat cu masoni în şiruri lungi şi drepte, unduindu-se grațios şi prea oficial în ridicolele lor togi negre. Am tras pe dreapta de curiozitate şi l-am întrebat pe unul aflat mai aproape:

-Dar ce faceți aici, oameni buni?

-Creştem şi ne înmulțim, mi-au răspuns în cor, creştem şi ne înmulțim!

-Doar atât?! îmi scăpă fără să vreau.

-Nu! Nu! psalmodiară la unison, descifrăm în aer, în apă, în pământ şi în soare semnele masonice originare!

-Aha! îngăimai, şi le-ați găsit?

-Marele Maestru ştie, Marele Maestru ştie!

Dacă eram un individ normal şi nu unul chinuit de o curiozitate maladivă, mă întorceam liniştit la maşină şi îmi vedeam de drum. Dar firea mea păcătoasă mă făcu să întreb cât se poate de interesat.

-Cum pot vorbi cu Marele Maestru?

-Susține centrul, în centru gândeşte! O să-l recunoşti imediat!

Aproape se însera când am nimerit centrul şi l-am recunoscut dintr- o privire pe maestru. Era imposibil să nu-l recunoşti, deoarece îi domina pe ceilalți ca un stâlp de telegraf într-un lan de porumb.

Copleşit, ingăimai un salut timid.

-Ştiu ce vrei să mă întrebi, omule, mă întâmpină Marele Maestru, dar mi-e imposibil să-ți dezvălui secretele noastre. Totuşi, ține minte acest adevăr: ADAM a fost mason!

-Aha! mă prefăcui că înțeleg.

Pe la miezul nopții mi-am regăsit maşina şi am pornit către casă obsedat de această frază: ADAM-mason, ADAM a fost mason! Da... mă străfulgeră un gând...

Dacă ADAM a fost mason, înseamnă că Dumnezeu, tatăl lui, este fratele său, iar eu sunt fratele tuturor oamenilor de pe pământ, iar... N-am dus gândul mai departe deoarece plonjai cu mare artă chiar în mijlocul unei gropi adâncă de patru metri, plantată acolo de cei de la drumuri, un fel de capcană pentru fraierii ca mine, convinşi că au înțeles secretele masonice cele mai profunde.

11.05.2008

CANDIDATUL

Omul este un animal politic. De aceea, bărbații noştri şi, mai nou, femeile noastre şi-au amalgamat energiile în vasta menajerie politica în care a fost transformată țara. Nu are importanță doctrina sau partidul de pe umerii căruia încerci să loveşti capul infierbântat al adversarului, nu..., loveşti şi înhați felia unsă din abundență cu untul halucinogen al puterii. Ei, ... şi atunci uiți că ai promis să aprinzi stelele de pe cer pentru a face noaptea mai luminoasă, uiți de eradicarea impozitelor împovărătoare, îi uiți pe amărâții amăgiți o lună de zile cu circ şi mii de făgăduieli.

Fanfaronel Dumitrache candidă şi el la şefia primăriei unei comune. Independent.

-Dintr-o prostie, nene, răspundea dacă îl întrebai de ce a făcut- o. În comuna respectivă candidați erau vreo zece şi parcă intrase strechea în ei. Se înjurau reciproc la megafon punând pe tapet sămânța hoției până la a zecea spiță. Unii chiar, epuizând toate argumentele, au trecut la parii din gard şi să te ții de cocoşeală.

-Arde-l, Costele! urlau fanii, vizibil excitați de pe margine.

-Omoară-l, Vasile, că eşti alesul nostru, țipau ceilalți.

Tensiunea era aşa de mare că nici susținătorii n-au scăpat de microb. Ce păruială de toată frumusețea s-a dezlănțuit... Başca ciomăgeala! Garduri întregi au rămas numai cele de fier sau beton. Când polițaiul comunei a încercat să intervină

l-au burduşit meticulos adepţii ambelor tabere, încât nici după o săptămână respectivul nu a îndrăznit să iasă din post. Ce mai,... o sărbătoare adevărată! Unii chiar se mirau cum au putut trăi aşa de anost până acum.

-Să facem alegeri din două în două luni, dom'le!

-Şi campania să ţină o lună! completau alţii.

Ştiau ei ceva...

-Păcat că se termină!

-Şi dacă-i turul doi? Mai bem şi mâncăm pe gratis încă două săptămâni, plus spectacole în fiecare seară.

Dar n-a fost să fie! Cine credeţi că a ieşit primar?

Fanfaronel Dumitrache. În platforma lui program n-a avut decât un singur punct, o singură promisiune. Ei bine,... s-a angajat să fure cu douăzeci la sută mai puţin decât ceilalţi candidaţi şi, fiindcă a fost sincer,... a câştigat!

31.05.2008

PAPAGALUL

Când l-am întâlnit, zăcea într-un şanţ, cu penele cenuşii, jumulite şi ude, slab şi amărât că de-abia îşi mai putea deschide ciocul. Pe la vreo treizeci de metri tocmai îl reperase o mâţă care-şi ciulise urechile şi îşi încordase coada într-un mod foarte sugestiv. Am gonit mâţul şi am depus jumătate cadavrul-papagal într-o cutie carton. După două zile de hrănire şi odihnă se mişca binişor în cuşca pe care o improvizasem. Tocmai îi umpleam farfurioara cu boabe când o voce tărăgănată, a cărei sursă era chiar pasărea din faţa mea, îmi spuse autoritar:

-Ceva trăscău, cogârţ, ţuică... Alo! Ce te holbezi ca tâmpitu, n-ai mai văzut un papagal vobitor? Adu-mi ceva de tras la măsea, că sunt cam slăbit la stomac de la boabele astea. Vezi să nu fie spirt medicinal, că mi se albăstresc penele!

Mut de uimire, rămăsesem anesteziat cu punga în mână şi degetul arătător îndreptat interogativ spre cuşcă.

-Executarea! mă trezi vocea autoritară a păsării.

Am luat din dulap sticla de ţuică şi i-am turnat un păhăruţ într-un dop de spray.

Aşa, da! zise, după ce-şi înmuie ciocul în lichid. Bagă sticla aici în cuşcă, să nu mi-o adape cineva.

M-am conformat, ca un robot manevrat prin telecomandă de la distanţă. Când mi-am revenit puţin, am fugit în curte

să-i anunț neveste-mi minunea. Nu era acasă, iar vecinii, ca toți oamenii normali, lucrau în oraș. Neavând cui să mă laud m-am întors în camera papagalului, care sorbise aproape tot lichidul şi cânta ca un pik-up scurtcircuitat manele porcoase. La un moment dat a căzut cu gheruțele în sus sforăind, dezarticulat. Aşa s-a scurs o săptămână. Ce săptămână! Nu numai vecinii au fost impresionați, ci întreaga stradă, prietenii lor şi prietenii prietenilor lor. Casa mea devenise loc de pelerinaj şi trebuia să aştepți două ore la coadă ca să vezi minunea care, atunci când te aflai în față, te porcăia în toate nuanțele posibile. Dar tocmai chestia asta părea să placă. Dacă pasărea te făcea ca o albie de porci, erai chiar fericit, ca după un spectacol select şi pretențios. Curios este că aproape de fiecare dată ghicea defectele şi păcatele ascunse ale celor aflați în câmpul său vizual. Bunăoară, atrasă de zvonuri, o senatoare şi-a anunțat vizita cu două zile înainte. Am măturat curtea, l-am instruit pe individ să fie decent, iar când suita oficială a sosit, am încuiat poarta ca să nu ne deranjeze altcineva.

Ce perfect a fost... vreo zece minute. Papi, aşa-l numisem, dădea din cap, tăcut şi grav,... prea tăcut, suspect de tăcut, până când un bărbat din suită a lansat râzând remarca:

-E mut, domnule!

-Mută-i nevastă-ta, labagiule, se porni Papi, atunci cînd mi-o suge! Căcănarule!

În hohotele de râs ale celorlalți, bărbatul încercă un zâmbet forțat, apoi nişte hohote care nu-i reuşiră.

-Avem grai şi vorbim urât, interveni senatoarea. Bagă-l, domnule, în frigider, să vadă cum e la răcoare şi ce răsplată merită obrăznicii!

-O bagi pe mă-ta! replică papagalul. Spui bancuri vechi de pe vremea lui Răposatu, când am înțeles că mâncai la fel

de mult rahat ca propagandist. La câți trebuie să le-o sugi ca să te treacă pe lista Parlamentului European? Paraşuto!

S-a înverzit senatoarea. Congestionată la față, îmi spuse, cu toată indignarea de care era capabilă:

-Ar trebui să-i smulgeți capul şi să-l dați la pisică!

-Tâmpito! chirăi Papi, uiți că ai votat chiar tu legea pentru protecția animalelor? Dar eşti prea proastă ca să mai discut cu tine. Demn, s-a întors cu spatele şi a tăcut mâlc. Degeaba am încercat s-o împac pe femeie, indignată, şi-a luat suita şi a plecat val-vârtej.

Aha, mi-am spus, să ştii că Papi are dreptate! Nimeni nu se supără pe o pasăre care bate câmpii, decât dacă...

-Toarnă-mi o țuică! porunci papagalul. Toanta asta m-a iritat la culme!

Incidentul cu senatoarea m-a făcut bogat şi celebru. Adică bogat, celebritatea revenindu-i pe drept păsării. Am semnat contracte cu trei posturi TV pentru talk-show-uri săptămânale, în care Papi s-a dovedit un fin analist politic şi social. Înjura degajat pe toată lumea şi nu-şi făcea complexe în fața nimănui. Un singur lucru mă îngrijora: cerea tot mai multă tărie, îndeosebi țuică de fructe. De la un păhăruț, evoluase la două şi eram convins că devenea pe zi ce trece un alcoolic sadea. Altfel, devenise o vedetă națională.

La o confruntare televizată dintre doi candidați la preşedinție, unul a pierdut, cu toate că stătea mai bine în sondaje, numai pentru că Papi l-a catalogat drept „Bulangiu înfumurat". De atunci, în lumea politică, toți spun „Bulangiul" când se referă la el într-o discuție. Zilele trecute cine credeți că m-a sunat? Şeful S.R.I. Au nevoie de un analist competent... Nu eu...Pasărea!

-La câți papagali plătim noi degeaba, al dumneavoastră îşi merită toți banii.

-Să lucrăm pentru poponarii ăştia?! izbucni Papi.

-Ia-o ca pe o distracție pe banii altuia. Nici nu trebuie să pleci de acasă. În plus, iți cumpăr o cuşcă mai frumoasă, femele la discreție...

-Țuică?

-Bineînțeles!

Toată munca se rezuma la trei pagini dactilografiate săptămânal.

Un reprezentant al instituției se prezenta la o anumită oră, punea întrebările şi înregistra răspunsurile. Comentariile erau condimentate cu aşa de multe înjurături şi injurii la adresa bietului om încât a doua oară nu mai suporta să vină. Probabil se întocmise o listă cu cei care oricum trebuia să fie pedepsiți într-un fel şi preferau supliciul papagalului. Devenisem celebri. Celebri la modul obositor. Într-o dimineață m-a frapat liniştea din camera prietenului meu înaripat. Alarmat şi gândind la ce era mai rău, aproape m-am prăbuşit înăuntru.

-Ce-ai zice, îmi spuse gânditor, dacă la viitoarele alegeri voi candida la preşedinție?

-Aş zice că ai înnebunit, că ți s-au dizolvat grăunțele de creier în țuica îngurgigată.

-Meditează puțin! La câți şefi de stat s-au dat în stambă ca nişte papagali, sunt convins că un papagal ca mine se va ridica la demnitatea funcției!

Meditez de o săptămână şi în minte nu îmi stăruie decât imaginea gărzii prezidențiale dând onorul unui papagal înțepenit pe o stinghie. Îmi vine să râd, dar la fel râd şi la circul politic mediatizat abundent zi şi noapte.

Măi, să fie, dacă totuşi Papi are dreptate?!

10.07.2008

O PLIMBARE OBIŞNUITĂ

Calul meu este unul obişnuit. Nu participă la curse, nu sare obstacole, nici măcar nu este dresat, dar fiind singurul meu cal îmi place să mă plimb la amurg, încălecat fără şa, la trap mărunt.

Uite, în seara asta drumul m-a scos lângă o şosea foarte aglomerată şi, fără alternativă, trebuia să-l urmăm câțiva kilometri până acasă.

Pe asfalt, maşinile rulează cu viteză mică. Probabil s-a format undeva un dop. Şoferii, tracasați şi nervoşi, claxonează insistent sau se lansează în depăşiri riscante. Vreo zece maşini chiar ieşiseră în decor, iar pasagerii cu fețele ingălbenite se fâțâiau în jurul lor ca nişte roboți scăpați de sub control.

-Ce te holbezi la noi, mă apostrofă unul, n-ai mai văzut maşini?

-În şanț, nu.

-Faci mişto, aşa-i?! Deschise portbagajul şi luă dinăuntru un ditamai levierul.

-Ia vino-ncoace!

Am dat pinteni calului care, înțelegând situația, țâşni ca din arc.

-Ăsta are cal cu reacție, râse un şofer de pe şosea.

-Şi aer condiționat, chicoti altul.

-Unde mai pui că e patru ori patru.

Îmi venea să le fac un semn destul de explicit, dar m-am abținut.

Îi pedepsea destul dopul de circulatie. Mi-am continuat drumul, privind doar pe furiș mașinile care aterizau în șanț cu o frecvență îngrijorătoare. După nici un kilometru deja peste un prim strat de mașini începuse să se așeze altul, încât aveai impresia că un arhitect priceput și iluzionist pe deasupra a trasat o autostradă cu două benzi cât ai bea o cafea și fuma o țigară.

Deja cei de deasupra scoseseră mesele și scaunele de voiaj încingând ba o canastră, ba un joc de carți, în apostrofările celor de jos, care nu-și putea părăsi vehicolul decât pe geam. Unii încinseseră grătarul, iar alții, ceva mai departe, își trăgeau pumni în cap și leviere peste cocoașă din nu știu ce motiv. Chiar și calul meu își întorsese privirea, intrigat de această viermuială nefirească. L-am îndemnat să mențină ritmul obșinuit, dar nu pentru mult timp: de sus plonjau pe drum alte și alte automobile. Chiar și un autobuz ateriză cu un zgomot infiorător la câțiva metri în față. Plimbarea începea să devină periculoasă, așa că părăsii drumul, preferând să mă deplasez, ce-i drept, mai încet, dar în siguranță, printr-un lan de porumb. De sus vedeam destul de bine cum autostrada de epave tindea să se îmbogățească cu o a treia bandă.

Sute, dacă nu mii de corturi, se ridicau rapid la marginea porumbiștii. În lumina puțină a înserării, focurile aprinse pretutindeni creeau un spectacol magnific. Automobiliștii, organizați în clanuri, după tipul și capacitatea cilindrică a mașinii pe care o posedau, improvizau mici tabere, cu focul și bucătăria proprie.

-Ia uite, exclamai, ce minunăție!

Orașul ăsta de corturi întrecuse în strălucire adevăratul oraș, profilat palid la orizont. Nu numai focurile creeau această impresie, ci și sutele de mii de faruri și poziții rămase aprinse, ca o galaxie cu stele pâlpâitoare reflectată din cer, aici, pe pământ.

-Vezi, îi spusei calului, minunăția asta n-ar fi fost posibilă fără progresul tehnologic fantastic din ultimele decenii.

Dar calul mergea indiferent prin lanul de porumb , mestecând lacom câte un știulete smuls din mers, încă suculent, cu boabe mari, umflate, de lapte.

01.09.2008

PIERDUȚI DIN SPAȚIU

Doi extratereştri, care hălăduiseră prea mult timp singuri prin cotloanele nesfârşite ale spațiului, claustrați în mica lor farfurie zburătoare, ajunseră prin nu ştiu ce întâmplare în apropierea soarelui nostru. Şi fiindcă deja depăşiseră cu mult limita superioară a plictiselii şi nici un stimulent organic sau electronic nu mai reuşea să-i scoată din starea asta, vegetau în fotolii ascultând reclame turistice transmise din toate colțurile universului. Când soneria de alarmă îi scoase din această stare cataleptică, deschiseră rapid monitoarele pentru a admira strălucirea albastră a Pământului fremătând de viață.

-Femei! exclamară la unison, când recepționară o transmisie televizată în direct.

-Băutură!! Strigară, după vizionarea unei reclame.

Camuflară rapid micuța nava într-o zonă pustie de pe orbită şi se teleportară instantaneu chiar la intrarea unui bar, prin uşa căruia aproape că îți spărgea timpanele vocea unui manelist cunoscut, amplificată monstruos de cel mai subtil obiect de tortură numit stație.

De cum au păşit pe uşă, în ochii barmanului se aprinse o luminiță de satisfacție.

-Da, domnilor? îi întampină el.

-Femei!

-Băutură! strigară cei doi la unison.

Clienții aceştia, dezarmant de direcți, îl descumpăniră un pic pe barman, dar îşi reveni rapid. Turnă în pahare vodcă din abundență şi, la un semn discret cu capul, se apropie un tip slăbănog şi lălău.

-Violeta penala şi Vasilica cur de fier, spuse scurt.

Slăbănogul dispăru. După nici zece minute, lângă clienții spațiali îşi făcură apariția două specimene, care numai cu foarte multă indulgență puteau fi numite femei.

-Vasilica, se prezentă una din ele, pătrățoasă, mustăcioasă şi cu un posterior cât două scaune.

-Violeta, se pisici afectat cea de-a doua, un fel de virgulă, slabă, aproape anorexică şi fără dinții din față pe maxilarul superior.

-Femeile voastre, întări barmanul, cele mai bune din țară!

-Bune, bune, repetară extratereştrii, pentru care forma şi culoarea femelelor nu conta. În lunga lor peregrinare se împerecheaseră cu diverse creaturi ciudate, iar acestea două, raportate la experiențele anterioare, erau chiar drăguțe.

Mai raseră câteva pahare şi dispărură împreună cu fetele undeva în spate. Atât îşi amintesc. S-au trezit pe un maidan, fără haine şi mai ales fără telecomanda navei.

N-a durat mult ca poliția să-i recupereze şi, după un interogatoriu hilar, să-i interneze într-un azil de nebuni.

Dacă exploratorii noştri ar fi parcurs protocoalele de securitate la apariția planetei pe ecrane, ar fi remarcat interdicția severă de contact şi explorare, mai ales pentru o anumită regiune de pe glob, indicată pe hartă cu numele de România.

Era să uit... Când barmanul şi cele două paraşute puricau hainele ciudate ale exploratorilor în căutarea banilor şi cardurilor, au găsit telecomanda navei spațiale.

-Au maşină, exclamă satisfăcută slăbănoaga, uite telecomanda. Apăsă butoanele, aşteptând piuitul de recunoaştere al autovehiculului.

-E departe...

Atât apucă să zică. Ea şi Cur de fier se treziră instantaneu în habitaclul sofisticat al navei, recuperată între timp de serviciile securităţii galactice. Şi fiindcă aşa specimene ciudate nu se regăseau în nici un catalog, le-au trimis unei cunoscute grădini zoologice de pe o planetă situată într-un important nod turistic galactic.

05.09.2008

VRĂJITORUL

Motto:
Ai grijă ce-ți dorești.
S-ar putea să se întâmple!

Peste drum de biroul meu, pe faţada unei foste librării, a apărut o firmă bizară, pe care scria „VRĂJITOR”. Aha! Încă un nebun, mi-am spus, unul care probabil a vizionat prea multe filme pentru copii.

În prima zi, majoritatea trecătorilor se oprea, citea firma şi pleca, clătinând din cap. Aşa şi în a doua zi, dar în dimineaţa celei de-a treia, dintr-un mercedes negru au coborât şapte ţigani gălăgioşi care au intrat grăbiţi înăuntru. După o oră au ieşit zâmbind şi gesticulând fericiţi.

A patra zi, la prima oră a dimineţii s-a format o coadă lungă de maşini din care săreau grăbiţi ocupanţii şi imediat alergau spre trotuarul deja plin. Toţi erau ţigani şi aşteptau deschiderea biroului într-o grămadă forfotitoare şi zgomotoasă. Cei din spate se chinuiau să ajungă în faţă, iar cei de acolo încercau fără şanse reale să se menţină. Păruiala a început spontan, ca o consecinţă firească a consumului inutil de energie şi s-a transformat în degringoladă când uşa s-a deschis anunţând începerea programului.

Cei din apropiere au încercat să intre, dar câteva mâini le-au înşfăcat hainele şi i-au aruncat afară. Vreo zece minute

nimeni nu a reuşit să treacă de prag şi nici nu cred că intra cineva dacă o mână fermă nu ar fi ieşit pe uşă şi cu un gest imperativ ar fi liniştit mulţimea. Ca prin farmec, hoarda zgomotoasă s-a transformat într-o coadă ordonată şi paşnică. Apoi, câte o familie sau clan pătrundea înăuntru şi ieşea la fel de calm afară.

-Măi, să fie, îmi zic, ăsta chiar e vrăjitor dacă a reuşit să disciplineze atâția țigani aflați laolaltă!

Zilele următoare au început să apară şi indivizi cu pielea mai deschisă, apoi din ce în ce mai mulți. Coada îşi trăia propria viață. Nu se termina niciodată, fiindcă şi noaptea sute de persoane înnoptau pe trotuar, pentru ca a doua zi să poată intra la vrăjitor. Am văzut bătrâni şi adolescenți, femei şi bărbați în toată firea. Aşteptau răbdători, integrați organic în universul static al cozii. Ros de curiozitate am rugat mai mulți indivizi să mi-l descrie pe vrăjitor, mai ales că nu l-am vazut niciodată intrând sau ieşind din clădire pe uşa din față. Fiecare din ei mi l-a descris altfel, ceea ce m-a intrigat peste măsură. Presupunând pe bună dreptate că foloseşte uşa din spate pentru a părăsi clădirea, am aşteptat acolo mai multe seri, fără nici un rezultat. Concluzia logică era că înnopta la birou. Dar ce fel de om e acela care se claustrează de bună voie, zile în şir între patru pereți?

O săptămână am încercat zadarnic să aflu ceva. Demoralizat şi chinuit de sentimentul neputinței, încercam resemnat să pătrund măcar în structura monolitică a cozii, care, suprema ironie, mă ejecta cât mai departe de uşă. Încercam să inventez o altă stratagemă, când un domn de vârsta a treia s-a apropiat de mine şi, cu un ton ireal de firesc, mi-a spus:

-Maestrul vă invită la dânsul!

Atât! Coada a fandat o jumătate de metru în lateral, apoi m-a împins automat înăuntru.

N-am văzut nici globuri de cristal, nici lumânări aprinse, nici măcar aerul nu era încărcat cu miresme exotice, doar gestul imperativ al unui bărbat de cincizeci, şaizeci de ani, care m-a invitat să iau loc pe un scaun şi să tac.

Între timp, în încăpere pătrunse un individ pe care l-am recunoscut imediat: era vestitul politician V.N., implicat în ultimul timp într-o serie de scandaluri de corupție.

-Ştiu pentru ce ați venit, îl întâmpină vrăjitorul, dar vă avertizez că veți avea necazuri şi nu veți fi deloc fericit.

-Dacă iau două mandate îmi asum orice risc!

-Dorința dumneavoastră este lege.

Fața politicianului radia de fericire, de mulțumire, de autosuficiență.

Cu un gest de teatralitate îndelung studiată lăsă să cadă pe masă un plic bine burduşit cu bancnote.

-Ce crezi că se va întâmpla cu el? mă întrebă vrăjitorul, după ce acesta plecă.

-Îl va înhăța DNA-ul!

-Mă faci să râd. Instituția a fost creată pentru a da mulțimii sentimentul că se face justiție. Câți nemernici de la vârf ai văzut condamnați?

Am ridicat din umeri.

-Ceva plevuşcă, şi atât. Omul nostru îşi va pierde averea în speculații riscante şi jocuri de noroc, iar în al doilea mandat va vota legi peste legi la balamuc.

-Următorul! strigă.

În încăpere pătrunse un cuplu, bărbat şi femeie, vizibil stânjeniți.

-Ce vreți voi nu se poate, le strigă vrăjitorul. Plecați!

-Dar..., încercă femeia să spună ceva.

-Daca în două minute nu părăsiți camera, ce le doriți altora o să vi se întâmple vouă.

Cuplul făcu rapid stânga împrejur şi dispăru afară.

-Vroiau moartea şi ruina vecinilor, care sunt mai înstăriți decât ei, îmi explică, răspunzând privirilor mele întrebătoare.

Apoi intră un bătrânel, care aproape târa de mână o fetiță anemică, cu ochii adânciți în orbite, deschişi parcă mai mult spre interior.

-Vino, o îndemnă vrăjitorul.

Îi dădu o bomboană şi o aşează pe genunchi, mângâindu-i delicat pletele răvăşite.

-Fiul tău, şi tatăl ei, se va întoarce în America şi va avea grijă de voi, îi spuse bătrânului.

Sărută pe frunte copila, inundată subit de o energie nefirească.

-Mergeți în pace.

O zi întreagă am stat în salonul vrăjitorului şi aş mai fi stat zece fără să obosesc. Am văzut drame şi egoism, umilință şi mândrie exacerbată, pedanterie, depravare şi sfințenie uneori.

Bunăoară, aproape un sfert dintre ei doreau să câştige la LOTO potul cel mare. Maestrul i-a dat afară. Câtorva, totuşi, le-a îndeplinit dorința, dar aceştia n-au vrut decât să câştige din când în când, atât cât să-şi achite mici datorii. Alții țineau cu tot dinadinsul să devină superbogați. Le-a explicat răbdător că nu se vor bucura de averea dobândită aşa, nici ei, nici urmaşii lor. Unii înțelegeau şi se scuturau îngroziți, parcă treziți dintr-un vis rău, alții acceptau orice compromis moral sau fizic numai să ajungă în topul bogaților. Îsi semnau condamnarea cu zâmbetul pe buze.

Mulți aveau probleme de amor, ori nu erau iubiți de parteneri, ori nu aveau curajul să-şi mărturisească dragostea,

ori erau prea ocupați să mai observe ceva. Maestrul le rezolva problemele într-un mod foarte original: crea disponibilitate între parteneri. Aceştia aveau timp să se cunoască şi, în ultima instanță, să-şi hotărască singuri viitorul. Au venit şi câțiva miliardari, plictisiți de cercul select în care se învârteau şi care doreau expres să devină prim miniştri sau şefi de stat.

-OK! veți avea ce vă doriți, le-a spus vrăjitorul.

-Chiar aşa?! am întrebat eu, când eram singuri.

-Sigur. Dorința lor intimă nu este neapărat asta. Vor gusta paharul amar al umilinței, umilinței profunde, care îi va face să mulțumească de zece ori DOMNULUI pentru ce au. Din snobi omnipotenți şi plictisiți vor deveni mecena pentru cei amărâți, respectați, dar nu iubiți. Efectele secundare ale bogăției, ce să-i faci!

Apoi erau bolnavii, pe chipul cărora speranța se citea evident de cum ajungeau în fața maestrului.

-O să te faci bine, le spunea unora, fără să-i întrebe nimic.

-Cheltuieşti banii în zadar, îi sfătuia pe alții. Împacăte cu DOMNUL, iubeşte-ți familia şi fii pregătit, în două luni, trei, un an, după caz, vei pleca din lumea asta. Dar ascultă-mă, sfârşitul nu este aici!

Mă aşteptam să-i văd plângând, protestând într-un fel, dar privirea le era inundată de o fericire imensă, care alunga suferința din gesturi, din ținută. Ieşeau din încăpere demni şi stăpâni pe sine.

-Sunteți prea crud, i-am spus într-un timp.

-Deloc. Acceptându-şi destinul vor fi oameni sănătoşi în scurtul timp care le-a mai rămas.

Am stat în cabinetul vrăjitorului până noaptea târziu. Când a crezut de cuviință, anunță că nu mai primeşte pe nimeni. În liniște, coada s-a destrămat, topindu-se în cotloanele adânci ale nopții.

-Plec şi eu, am spus. Mulţumesc!

A înclinat din cap, grav şi gânditor. Când aproape ieşisem, vocea sa m-a reţinut în cadrul uşii:

-Ai grijă ce-ţi doreşti!

În noaptea aceea nu prea am dormit. Retrăiam cu ochii închişi evenimentele de peste zi şi parcă simţeam emoţiile fiecărui ins aflat sub privirea de foc a vrăjitorului.

A doua zi am ajuns târziu la birou şi primul lucru pe care l-am remarcat a fost absenţa cozii de pe trotuarul celălalt.

Panicat, am trecut strada, dar pe uşa cabinetului trona un lacăt vechi şi ruginit. Firma dispăruse.

-Când a plecat? întrebai un comerciant vis a vis.

-Cine, omule?

-Vrăjitorul!

-Vrăjitorul!? Ce vrăjitor? De cinci ani n-a mai intrat nimeni în clădirea asta!

-Imposibil! Zile în şir au fost aici sute de oameni. Am stat cu vrăjitorul ieri toată ziua.

-Poate ai visat.

Îmi venea să-l pocnesc, dar m-am stăpânit. Am alergat la celălalt magazin, dar primii acelaşi răspuns, şi la următorul, şi la următorul, apoi, brusc, un gând mi-a luminat mintea.

Dar dacă?!

M-am reîntors la uşă, cercetând-o centimetru cu centimetru. Nimic. Aproape acceptasem că trăisem un vis foarte realist, când privirea mi-a fost atrasă de un colţ de hârtie, ieşit vag de sub canal. Am tras-o afară şi citind scrisul de mână frumos şi ordonat îmi recăpătai luciditatea:

„Ai grijă ce-ţi doreşti...

S-ar putea să se întâmple”

Atunci, am înţeles.

17.11.2008

REŢETA PENTRU RĂPOSAŢI

Tocmai adormisem, târziu în noapte, când mă trezi dureros de strident telefonul prietenului meu RC, care îmi spuse pe un ton deznădăjduit.

-Am avut o viziune!

-Câţi n-au în ziua de azi, îmi venea să-i spun, dar nu reuşii să articulez decât un

Da? mormăit.

-Viziunea morţii mele, iminente, implacabile.

-Înseamnă că vei trăi mult şi bine....

-Probabil..., dar altceva m-a zguduit mai ceva decât moartea însăşi...

-Altceva?! exclamai surprins.

-Faptul, continuă RC, că eram îngropat într-un colţ anonim din cimitirul oraşului. El, RC, director ştii unde, preşedintele asociaţiei ştii care, cititor de..nu mai spun, din modestie desigur, eu, îngropat în colţul ăla ca orice anonim.

-Asta-i grav! Marginalizarea post mortuară poate fi ecoul unei realităţi viitoare pe care tu îl simţi acum dureros, frustrant, ce mai... Dacă nu faci nimic, asta te aşteaptă, colţul anonim din cimitirul oraşului!

-Ajută-mă, te rog. Sunt dat peste cap, nici nu pot să mă gândesc!

-Sună peste o jumătate de oră. Trebuie să găsim o soluţie...

Am închis telefonul şi am râs, după ce am râs, cu lacrimi. Isteria râsului a cuprins-o chiar şi pe nevastă-mea, prin contagiune, fără să ştie motivul.

După nici zece minute ne-a temperat puţin soneria telefonului.

-Ei? se auzi vocea prietenului RC de la capătul celălalt al firului.

-S-a făcut! Mâine dimineaţă ne întâlnim şi îţi dezvălui strategia, care este infailibilă.

Am închis precipitat, fără să mai aştept vreun eventual comentariu.

Nici nu s-a luminat bine ziua că RC m-a şi sunat.

-Vii?

-La opt! am spus, cu un ton care a retezat orice altă replică.

Bineînţeles că la opt fix am sosit în biroul prietenului meu, din instituţia pe care o conduce cu abnegaţie de ani buni.

-Spune! m-a întâmpinat acesta în loc de bun venit.

-Angajează o echipă de filmare şi cincizeci de bocitoare...

Aşa a început acţiunea menită să-l îndepărteze pe RC de colţul anonim al cimitirului într-un viitor ipotetic, şi să modeleze acest viitor astfel încât locul de veci să fie localizat chiar aici, în grădina instituţiei, căreia RC i-a dedicat viaţa şi energia până la limită.

Mai întâi zece lăutari, îmbrăcaţi în costume naţionale, au atacat cu frenezie un marş funebru, în timp ce noi, prietenii apropiaţi ai „defunctului", ridicam sicriul depus în sala de festivităţi cu două zile în urmă. În curte am depus povara pe gazon, iar RC s-a ridicat marţial din cutia garnisită din belşug cu flori. Şi-a aranjat straiele noi de diacon peste costumul negru asortat şi, grav, a început slujba adecvată. După zece

minute s-a culcat iarăşi în coşciug, ridicat de prieteni pe umeri şi acompaniaţi de hărmălaia isterică a bocitoarelor am pornit pe strada principală a oraşului.

În scurt timp s-a format un cortegiu impresionant. Curioşii se opreau să întrebe cine-i mortul, dar puţini ştiau ce se petrece.

-Un miliardar, spuneau unii.

-Prefectul, ziceau alţii.

-Ministru, că de-aia se filmează!

Se creea oarecare panică printre neavizaţi la intersecţii, când RC cobora din sicriu şi cânta cu mult patos versurile indicate de ritualul bisericesc.

La un sens giratoriu, cortegiul a facut cale întoarsă şi s-a oprit în curtea bisericuţei ctitorită de RC iar noi, prietenii, epuizaţi de efort, am depus preţioasa povară în pridvorul împodobit cu flori.

RC s-a ridicat, ca Lazăr din copârşeu, şi ne-a făcut semn să mutăm lada mortuară lângă altar.

Vreo patru ore a ţinut slujba şi mai o prelungea amicul nostru încă două dacă echipa de filmare nu leşina în bloc. Trei sferturi din asistenţă era în agonie şi un imens oftat de uşurare a reverberat în pereţi când slujba a luat sfârşit iar RC s-a aşezat teatral în coşciugul încadrat de lumânări aprinse. Noroc că groapa, săpată sub directa lui îndrumare, se afla lângă biserică, fiindcă nu ştiu dacă resursele fizice ne îngăduiau să ajungem mai departe.

-Gata, poţi să cobori, i-am strigat amicului nostru. Trebuie să punem capacul!

O, nu! Vreau să merg până la capăt...

Am fixat capacul şi, cu ajutorul frânghiilor, l-am coborât în groapă.

-Ieşi? strigarăm în cor.

-Aruncați niște bulgări! Vreau să aud cum sună pe capac!

I-am făcut pe plac, rezistând cu greu tentației de a-l îngropa definitiv! Oricum, prietenul nostru ne-a oferit o pomană pe cinste la restaurant, recompensând astfel energia cheltuită în trei zile de pregătiri.

Nu ştiu dacă RC va scăpa de colțul anonim al cimitirului orăşenesc în viitorul îndepărtat, dar sunt convins că va ocupa cu siguranță groapa săpată în grădina instituției, dacă se hotărăşte să treacă în lumea drepților cât încă ocupă funcția de director, iar noi, prietenii săi, mai avem oarecare influență în viața culturală şi politică a județului.

26.12.2008

PREFECTUL

Noul prefect intră pentru prima oară în biroul său larg, mobilat somptuos, intimidant pentru vizitatorul care-i deschidea uşa.

Se aşeză în scaunul confortabil, tapițat cu piele, gândindu-se că viața este frumoasă dacă ai noroc, şi strălucitoare dacă o priveşti de la înălțimea acestui fotoliu.

Fiindcă era o zi deosebit de luminoasă, deschise larg ferestrele, sorbind cu nesăț miresmele primăverii.

„Dulce aerul puterii!" gândi aşezat comod în scaun. Rememora drumul lung, presărat cu nemiloase bătălii electorale, umilințele şi satisfacțiile încercate rând pe rând. Visa aproape, cu ochii larg deschişi spre interior, când un fâlfâit precipitat de aripi îl smulse din reverie. Intrigat, privi spre fereastră pentru a remarca o cioară cu penajul strălucitor aterizând fără teamă pe covor.

Tocmai se pregătea să-i arunce un press-papier în creştet, când respectiva pasăre se dădu de trei ori peste cap şi instantaneu se materializă într-o țigancă bătrână şi dolofană.

-Mata eşti ăla nou? întrebă aceasta.

-Îhi! îngăimă prefectul în stare de şoc.

-Ia de la baba o mie de euro, să-mi prelungeşti concesiunea.

Îi aruncă un teanc de bancnote pe birou, se dădu de trei ori peste cap şi, transformată în cioară, părăsi încaperea pe fereastră.

Nici nu apucă prefectul să spună ceva că ateriză pe covor, în acelaşi mod, o barză. Se dădu, bineînțeles, de trei ori peste cap şi se transformă ca în poveste într-un domn plinuț, încă tânăr.

-Bărzoi mă numesc, să trăiți, zise acesta. Avem şi noi o firmă de transport şi luna asta ne expiră contractul cu primăriile, ştiți dumneavoastră. O vorbă bună, dom' prefect...

Încă vorbind, aşeză pe colțul biroului un teanc consistent de euro, însoțind aceasta cu un gest semnificativ din cap. Dar prefectul nu mai era acolo... Doar ochii larg deschişi spre cerul primăvăratec şi corpul înțepenit pe scaun într-o poziție foarte incomodă. Bărbatul din fața sa făcu o tumbă greoaie, repetată de încă două ori şi decolă, materializat în barză, exact aşa cum a venit. Între timp, în biroul somptuos s-au mai perindat două cinteze, patru pescăruşi, un cocoş de munte, un vultur şi trei vrăbiuțe. Tăblia biroului se umpluse de teancuri şi tenculețe de euro şi probabil s-ar mai fi umplut dacă un țipăt neomenesc n-ar fi alertat secretara şi paznicul de pe hol.

Aceştia năvălira în biroul prefectului, la timp pentru a-l scoate din poziția catatonică, cu mâna stângă arătând interogativ spre fereastră şi corpul pe jumătate ridicat din scaun.

-V-a speriat cioara aia bătrână! argumentă paznicul. Aşa face de fiecare dată, dar staţi liniştit, vorbesc eu cu ea.

-Ştiați?! îngăimă prefectul.

-Bineînțeles! De două legislaturi a concesionat cinci metri pătrați la poarta prefecturii.

-Şi?

-Rezolvă audiențele neoficiale, domnul prefect, dumneavoastră aveți program de două ori pe lună, dar solicitanți sunt de trei ori mai mulți, aşa că țiganca îi transformă în păsări şi-i trimite pe fereastră în biroul acesta.

-Precedesorii mei au acceptat? întrebă tătucul județului arătând bancnotele de pe masă.

-Desigur. Cum credeți că şi-au ridicat vilişoarele de la munte, fără să mai vorbesc de maşinile ultimul răcnet în materie. Dumnealor îi ascultau iar eu şi doamna secretară primeam plicurile în anticameră. Aşa, nu erau expuşi nici unui risc, noi încasând un comision de zece la sută.

-Ştii ce, zise prefectul după câteva minute de gândire, e păcat să punem capăt tradiției, dar... atrage atenția țigăncii că de acum încolo nimeni nu mai face tumbe în biroul meu. Dacă vor audiență privată, să vină la mine direct, cu biletul în cioc şi plicul agățat de gât şi le rezolv problemele cât îmi stă în putință. Şi gata cu comisionul!

27.01.2009

SPUNE-MI CE CRIZĂ CĂLĂREŞTI, CA SĂ-ȚI SPUN CINE EŞTI

De câteva zile aram o parcelă departe pe câmp, învățând prin repetare mesajul hipnotic al brazdei întinse până la orizont.

Totdeauna m-am întrebat cum rezistă tractoriştii zile întregi scormonind pământul şi iată că acum înțeleg. Oamenii aceştia îşi creează o lume interioară, cu un timp propriu, mai lent, o lume mai simplă şi lipsită de inhibiții. La începutul şi la sfârşitul brazdei priveam orizontul static, rar animat de un stol de păsări în căutare de hrană. Era aproape amiază când, conformându-mă rutinei, îmi aruncai privirea spre linia ce despărțea cerul de pământ, departe, foarte departe. Radiația calorică vălurea peisajul şi, în acest tablou tremurător, contractându-se şi înălțându-se, trei arătări veneau încet spre mine pe drumul prăfos şi întortocheat .

- Ce să fie?! mă întrebai.

Am oprit motorul, hotărât să aştept până când arătările se vor apropia suficient pentru a fi identificate.

După trei sferturi de ceas înaintaseră destul ca să-mi dau seama că erau trei călăreți..., dar nu călăreau cai, nici catâri, nici măcar măgari.

- Măi drăcie! exclamai intrigat.

Am aşteptat încă douăzeci de minute până când primi doi călăreți au ajuns lângă mine şi, cu stupoare, recunoscui pe ministrul de finanțe şi pe cel al economiei călărind două crize anemice şi costelive ca vai de ele. În urma lor, la vreo

sută de metri, primul-ministru, aburcat pe-o criză – ponei o înghiontea zadarnic sperând să micşoreze distanța ce-i separa pe cei doi.

- Bună ziua, domnilor, îi întâmpinai, ce surpriză!

- Surpriză e şi pentru noi! Scuzați-mi impolitețea, bună să vă fie şi ziua şi afacerea, cuvântă finanțistul.

- Facem popas? întrebă ministrul economiei.

- Sigur! Criza şefului are picioare scurte şi este musai să oprim pentru a-l aştepta din doi în doi kilometri.

Ultima frază suna mai mult a justificare pentru urechile mele, dar era un reproş aruncat pe la spate la adresa primului – ministru, care tocmai ajunsese lângă noi şi, printr-o curioasă întoarcere, sări de pe criza – ponei.

- Ce zăpăceală! exclamă acesta în loc de bună ziua, aveți ceva apă în tractor, că m-am deshidratat în ultimul hal?!

- Sigur, spusei, întinzându-i un bidonaş de cinci litri. Cam amărâte crizele astea ale dumneavoastră!

- Amărâte, amărâte, răspunse primul - ministru întinzându-mi bidonul, dar ia să le dai un lighean cu jăratec că imediat se fac dolofane şi nărăvaşe ca în poveste!

- Păi, atunci de ce le mai plimbați atâția kilometri pe drumul ăsta pustiu?

- Ca să le epuizăm. Numai astfel devin supuse şi uşor de condus, chiar şi dacă fundurile noastre s-au tăbăcit dezastruos pe şirile astea incomode.

- Aha! exclamai, înțeleg!

S-au mai odihnit cinci, zece minute, apoi ajutându-se reciproc au încălecat crizele, care numai după multe îndemnuri şi aportul meu, constând în două, trei leviere aplicate sub coadă, se puseră în mişcare.

- Să ştii, prietene, îmi spuse ministrul de finanțe, că pe toți ne aşteaptă, mai devreme sau mai târziu, la cotitură. Ideea este să fii pregătit să o încaleci la momentul oportun, că apoi…

Dar nu am auzit ce a spus fiindcă crizele deja porniseră într-un galop îndrăcit, săltându-şi dureros călăreţii, dezarticulându-i ca într-o barcă rătăcită aiurea în furtună.

- Aha, îmi zisei urmărindu-i topindu-se în zare, deci undeva se maturizează o criză numai şi numai a mea. Un sentiment de mândrie ilogic mă încerca, dar amintindu-mi suferinţele celor trei bărbaţi care se deplasau crăcănaţi caraghios, îmi temperai entuziasmul.

Şi totuşi, dacă n-ai călărit niciodată, cum o poţi face pe o criză nărăvaşă?

07.04.2009

PRIETENUL NOSTRU GICĂ, UN CÂINE DE COPAC ŞI MAIMUŢOII

Nu ştiu cine pe cine a găsit, dar înclin să cred că animalul l-a căutat şi l-a găsit pe amicul nostru Gică.

Cert este că s-au îndrăgostit la prima vedere şi de atunci relaţia dintre ei a evoluat până la paroxism.

În apartamentul familial micul patruped s-a instalat ca un adevărat stăpân, în ciuda protestelor celorlalţi colocatari… Când spun stăpân am în vedere accesul nelimitat în paturile şi fotoliile din dotare, masa din bucătărie şi, mai ales, debaraua cu haine şi pantofi la care rodea metodic şi cu reală plăcere. Pe amicul nostru toate aceste năzbâtii îl încântau peste măsură. Dar răbdarea celorlalţi, greu pusă la încercare, s-a epuizat după nici o lună de zile. Într-o dimineaţă, soţia şi copilul şi-au aranjat lucrurile în mai multe valize hotărâţi să le transfere rapid în maşină.

- Ne mutăm la mama! replică femeia la nedumerirea exprimată de Gică. Te lăsăm cu marea ta iubire să v-o exprimaţi cât mai plenar.

Amicul nostru îşi cunoştea foarte bine soţia şi înţelese rapid că nu glumeşte.

- Îl dau! scânci cu inima frântă. Chiar azi!

Şi soţia îl cunoştea perfect pe amicul nostru şi fu convinsă că se va ţine de cuvânt, aşa că renunţă la împachetat, fără a lua totuşi valizele de la uşă. Următoarele ore înroşi în zadar telefonul sărmanul Gică încercând să plaseze animăluţul

vreunei cunoştinţe. Unii aveau câini, alţii pisici, alţii papagali, alţii l-ar fi vrut dar se împotrivea nevasta, în fine, insucces total. Până la urmă, în culmea deprimării, se hotărâ să-l abandoneze într-un loc aglomerat, o piaţă, de exemplu, sperând că va fi adoptat de cineva.

Pe holul blocului se întâlni cu vecinul de la unu, cherchelit binişor, care îl abordă cu dezinvoltură.

- Îţi plimbi căţelul, vecine?
- Îl dau, răspunse Gică monosilabic.
- De ce?
- Nu-l mai vrea nevasta!
- Şi pentru atâta lucru eşti aşa supărat? Mergi la ţiganca Margareta, că ţi-l vrăjeşte de zici că nu mai este câinele tău. Başca că soţia îl va iubi, scuză-mă, chiar mai mult decât pe tine.

Cu inima îndoită, dar pătruns de oarecare speranţă, amicul nostru o vizită pe ţigancă, ce locuia la două străzi distanţă şi în acel moment era liberă.

- Ce vrei mata, spuse ţiganca, e treabă simplă, dar să te fereşti de maimuţoi.
- De maimuţoi?
- O să înţelegi mai târziu. Dă-l încoace!

Îl vrăji vreo treizeci de minute, apoi i-l înmână fără să-l privească.

- Acum e câine de copac. Unde îl agăţi, acolo stă.

Când s-a întors acasă, cu inima cuprinsă de îndoială, a agăţat câinele cu dinţii de cuier, nevenindu-i să creadă că va rămâne acolo. Dar a rămas. Nevastă-sa i-a lăudat geniala idée, căci animalul nu s-a mişcat din cuier până a doua zi de dimineaţă. Înainte de a pleca la serviciu, Gică l-a coborât în faţa blocului pentru oarecare necesităţi, l-a hrănit cu devotament şi până după amiaza a lăsat câinele în cuier.

Ţi-era mai mare dragul să ieşi cu acest câine la plimbare. Trăgeai la bodega favorită, comandai o bere, două, iar patrupedul aştepta răbdător, agăţat de creanga unui copac. Acasă, fiul meşteri un suport rotativ care, amplasat în mijlocul sufrageriei, deveni locul de odihnă al câinelui. Suspendat de support, membrii familiei îl mângâiau în timp ce vizionau programele la televizor sau îl roteau într-un sens sau altul pentru a-I avea în câmpul lor vizual. Cu dinţii încleştaţi pe stinghia de lemn micul animal dădea cu înţelegere din coadă ori de câte ori cineva îl strigă pe nume.Îl iubeau.

Dar fatalitatea şi..maimuţoii cloceau o lovitură năpraznică.

Ca de obicei când Gică poposea în bodega favorită, îşi agăţă câinele de creanga unui cais, admirabil protejat de proprietar în incintă. Aşa, se afla permanent în câmpul vizual al stăpânului. Şi totuşi a fost de ajuns o clipă, o singură clipă de neatenţie, pentru ca simpaticul animal să dispară de pe creanga lui.

- Maimuţoii! gândi omul nostru distrus.

Trei zile l-a căutat prin tot oraşul cu familia şi prietenii, a dat chiar şi anunturi în presă, şi l-a găsit. L-a găsit în parcul central, pe crengile celui mai înalt tei. Sub el, un carton pe care scria cu litere inegale: CÂINE DE COPAC.

Ajutat de pompieri, l-a recuperat din arbore, hotărând ca de acum încolo să nu-l mai scape din vedere. Dar te pui cu destinul şi maimuţoii? După nici trei luni, într-o clipă fatidică, pe care nici acum nu o poate rememora, a rămas iarăşi fără el. Părea că un prestidigistator invizibil ar fi subtilizat câinele chiar de sub nasul prietenului nostru… Nici în parcurile oraşului, nici în curţile oamenilor, nici chiar în pădurile din apropiere nu a fost găsit.

Vorbind de câinele său, acum, după ani buni, Gică lăcrimează amar, iar dacă glumeşti cumva pe tema aceasta, sigur vei fi catalogat drept “maimuțoi”.

Cât despre maimuțoii hoți, probabil au abandonat animalul în vreo pădure de pe malurile Ialomiței. Cândva, poate, cineva va descoperi surprins un câine agățat cu dinții de crengile unui copac înalt, legănat molcom de vântul primăvăratec, înmiresmat şi cald.

P.S.

Feriți-vă de maimuțoi…sunt pretutindeni!

01 mai 2009

Florin Ciocea

Florin Ciocea

Florin Ciocea